

KOMMUNISTISK POLITIK

Protest mod G8/G20-topmødet i Toronto, Canada 26. juni 2010

FOLK - IKKE PROFIT!

Nr. 14

14. årg.

2010

9. juli

-

30. juli

Støttepris 20 kr.

TEMA: Kapitalen må betale!

- Krise og klassekamp s. 2 • Revolutionært sommertræf s. 3 •
- På randen af næste kollaps s. 4 • Hold kæft – Hold ud – Kom ud s.6 •
- Tillykke til BDS-kampagnen s. 8 • Norge: Blod og krokodilletårer s. 10 •
- Dansktop og træskovals s. 11 • Arbejdermodstand i Europa s. 12 •
- ML-partier i Europa: Kriseudtalelse s. 14 • Stop hvidvaskning af apartheid s. 17 •
- Uafhængige journalister destruerer Israels magt over mediefortællingen s. 18 •
- Debat s. 22 • At forhindre krigsforbrydelser er ikke en forbrydelse s. 24

Krise og klassekamp

KOMMUNISTISK POLITIK

Det er bestemt ikke tilfældigt, at de danske medier ikke har noget, eller meget lidt, at berette om de gigantiske protester og strejkeaktioner, som arbejderne, og ikke mindst de offentligt ansatte - har gennemført i Grækenland, Italien, Spanien, Portugal, Frankrig, Rumænien og mange andre lande i og omkring EU.

Milliondemonstrationer og generalstrejker har ingen interesse i de borgerlige danske medier, og det er stort set alle, når man kan svælge i et planlagt sommerspin som TV2's 'afsløring af de skandaløse forhold i hjemmeplejen i København'. Dansk Folkeparti har haft mere end én kulsort finger med og det følger sagen op med en energi, der udspringer af desperation ved udsigten til et nyt regeringsflertal og partiets tab af position som en helt afgørende faktor i dansk parlamentarisk politik. Dovne folk, der snyder værge- og hjælpeløse gamle - det er noget der er til at forstå, og noget der må sættes en stopper for, med fyringer, straf og øget kontrol.

Det hele stinker langt væk af at være et iscenesat sommershow, som tilsyneladende handler om noget reelt, men skal aflede opmærksomheden fra langt større problemer. Som f.eks. det gigantiske EU-koordinerede nyliberale angreb på den offentlige sektor og de offentlige ansatte, som gennemføres i land efter land uden at medierne har fortalt, at der er tale om et koordineret angreb på langt mere end de svageste ældre. Eller at det nu gennemføres af samtlige regeringer, der har bundet sig til unionens platform og politik.

Der er krise og klassekampen skærpes, og det betyder også at afledningsmanøvrerne og vildledningerne stortrives i den nuværende periode, hvor arbejderklassen og ungdommen i EU er ved at erkende at EU og euro'en er monopolernes redskaber til udplyndring, og at de har sat stadig ringere levevilkår, velfærdsydelser og løn- og arbejdsforhold på dagsordenen for det store flertal. Tingene er endnu ikke trukket så skarpt op, at de reaktionære intriger og manøvrer, som VKO har udviklet til nye højder, afsløres så let igen. Især ikke hvis der er en smule hold i afledningen, som det er tilfældet med hjemmeplejesnyd i København, som DF vil udvide til hele landet. Med søvngængeragtig sikkerhed og massiv bistand fra spindoktorer udfører partiet sit klassiske splittel-

sestrick: sekundære spørgsmål gøres til hovedspørgsmål, de behandles isoleret fra deres politiske og sociale sammenhæng - og især fra sammenhængen med den nyliberale europæiske union. Dansk Folkeparti er blevet til en rollemodel for racistiske og chauvinistiske populistpartier i og omkring Unionen, som Geert Wilders hollandske 'Frihedsparti', 'Sverigesdemokraterne', der lurar på et parlamentarisk gennembrud ved de svenske rigsdags-, regions- og kommunalvalg til september, eller det norske Fremskrittspartiet, og indgår i rækken af ekstreme europæiske højrepartier, som fascistiske tendenser trives i ly af. Den perverterede nationalisme er et hovedinstrument mod den nødvendige internationale solidaritet mellem unionens arbejdere og folk.

Helle Thorning Schmidts socialdemokrater og Villy Søvndals folkesocialister stikker også ud som et markant dansk bud på en 'ny politik' for krisen, der ryster den europæiske union. Ingen andre reformistiske partier har vovet at foreslå, at vejen ud af krisen går gennem generel arbejdstidsforlængelse. Hvis S/SF's forslag om at forlænge arbejdsugen med en time til 38 timer ugentligt skulle gå hen og blive officiel dansk politik, vil det åbne for en storm af arbejdstidsforlængelser i alle unionslande. Den franske 35-timers uge, som Sarkozy-regeringen vil have lavet om, men ikke har vovet at afskaffe, vil umiddelbart komme i farezonen.

S og SFs plan er international solidaritet - med monopolerne i EU og deres regeringer - og der påhviler de danske revolutionære, den danske venstrefløj og arbejderklassen et særligt ansvar for at sætte en stopper for den groteske plan om længere arbejdstid for at støtte banker og arbejdsgivere.

Under en stor kapitalistisk krise som den nuværende - der er ved at bevæge sig over i en langvarig depression - tvinges classesamarbejdspolitikken til at kaste masken og bekende kulør som et redskab for borgerlig politik. Det er det S og SF's fælles plan viser.

Mod den reaktionære nationalisme og classesamarbejdspolitikens solidaritet med unionen og monopolerne stiller arbejderklassen sin internationalisme over grænserne - mellem alle der rammes af og modsætter sig monopolernes reaktionære klassepolitik.

Redaktionen 6. juli 2010

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 350 kr.

År (25 nr.) 600 kr.

Institutioner

½ år 440 kr. - 1 år 860 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 23.07.10

Revolutionært sommertræf

Hvilken linje skal de revolutionære og venstrekræfterne anlægge i den nuværende fase af den globale økonomiske krise, der på trods af alle optimistiske meldinger om, at den er ved at være overvundet, fortsætter med at sende nye millioner ud i arbejdsløshed og nød og de sociale budgetter beskæres i et omfang, der aldrig tidligere er set?

Det er det, som er hovedspørgsmålet og det centrale tema for årets Revolutionære Sommertræf, der løber af stabelen i Vestsjælland den 17.-22. juni, arrangeret af APK og DKU. Weekenden den 17.-18. juni er et seminar omkring krisens og modstandens udvikling i Danmark og EU, mens de følgende tre dage sætter fokus på midler og metoder i den revolutionære kamp. Det er muligt at deltage bare i denne ene eller anden del, eller for den sags skyld bare en enkelt dag, men der er maksimalt udbytte ved at deltage i hele træffet.

Et vigtigt udgangspunkt for diskussionen er udtalelsen fra europæiske medlemmer af Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer, som optrykkes i dette nummer af Kommunistisk Politik: *"I Europa og i verden nægter arbejderne og ungdommen at betale for det kapitalistiske systems krise."*

Skal der anlægges en holdbar og perspektivrig linje for arbejderklassens vej ud af krisen må nogle grundlæggende forudsætninger holdes klart.

For det første at de angiveligt forskellige veje, som de borgerlige regeringer og de socialliberale eller socialdemokratiske regeringer i EU-landene repræsenterer i realiteten er to varianter af de samme politik til fordel for monopolerne, som Den europæiske Union har fastlagt. Den åbent borgerlige nedskæringspolitik med dens dybt reaktionære spareplaner eller de socialdemokratiske regeringers klassesamarbejdsplaner for at 'dele krisens byrder' kaster begge i realiteten byrderne fra krisen over på arbejderne og den brede befolknings skuldre. Det er derfor nødvendigt for arbejderklassen og dens partier og organisationer at udvikle dens egen linje og platform for en

vej gennem krisen, dens selvstændige vej, baseret på klassekamp og ikke klassesamarbejde.

For det andet må man gøre sig klart, at en løsning ikke går gennem EU eller euroen, men at begge dele er redskaber for de europæiske monopoler imod arbejderklassen og folkene i unionen – og for at opfylde de gamle europæiske kolonimagters drøm om EU som en ny global supermagt. Mens det kan og vil styrke arbejderklassens kamp i hele EU, hvis nogle lande træder ud af euroen eller unionen, er der ikke tale om isolerede nationale kampe. En succes for arbejderne i de enkelte lande og i unionen som helhed mod dens reaktionære krisepolitik og de lokale regeringers gennemførelse af den er den internationale solidaritet,

den fælles kamp mellem arbejderne og befolkningerne i de forskellige lande mod den samme fjende – på trods af alle forsøg på at så splittelse på nationalistisk grundlag, eller forvandle det til en kamp mod indvandrere eller mellem generationer eller for den sags skyld mellem kønnene.

For det tredje er det vigtigt at holde sig for øje, at der ikke er tale om en akut konfrontation og skærpelse af klassekampen, som er udløst af nogle forbigående uheldige omstændigheder, som den groteske bankspekulation. Var det tilfældet, var det muligt at overvinde krisen temmelig nemt, hvorefter de gode tider vil vende tilbage. Men intet kunne være længere fra virkeligheden. Her er tale om det voldsomme angreb nogensinde på arbejderne tilkæmpede rettigheder, på 'velfærden', og målet er at skabe en arbejderklasse i den europæiske union, hvis forhold trykkes ned i retning af landene i den tredje verden, så de europæiske monopoler bliver mere konkurrencedygtige over for amerikanske og

opdukkende konkurrenter. Og at netop den offentlige sektor – det der hos os blev kaldt 'velfærdsstaten' – i særlig grad står for skud.

Hvordan skabe enhed i arbejderklassen, blandt de unge, blandt venstrekræfterne og alle progressive om at bekæmpe den nyliberale krise- og krigspolitik i alle dens varianter og fremme en selvstændig klassepolitik? Det er et andet afgørende spørgsmål, som Revolutionært Sommertræf vil fokusere på. Skal de støtte en S/SF-regering og overlade styringen af kampen til Søvnal og Thorning Schmidt? Det er hvad Enhedslisten gør i praksis, når den ikke som betingelse for støtte til deres regering stiller bl.a. en opgivelse af planerne om forlængelse af arbejdstiden, afslutning på den danske krigsdeltagelse i Afghanistan osv. og tilbagerulning af VKO's asociale 'reformer'. Eller hvad LO gør ved at love at finde arbejdstidsforlængelser og besparelser svarende til det, S og SF har udstukket, selvom det er til skade for fagbevægelsens medlemmer.

Det er muligt at udvikle en bred front af arbejdere, arbejdsløse, unge – studerende, i arbejde eller i aktivering – og andre på overførselsindkomster, som kan manifestere sig på gaderne og gennem masseaktioner i efteråret, hvis VKOs spareplan gennemføres. Først igennem kommunerne og derefter gennem vedtagelsen af en nedskæringsfinanslov for 2011.

Den 29. september har det såkaldte europæiske LO indkaldt til aktionsdag i Bruxelles i protest mod Unionens uacceptable nyliberale spareplaner og samtidig opfordret til at det bliver en aktionsdag i alle medlemslandene. I Danmark skulle det gerne blive en slagkraftig demonstration af den brede front mod krise, krig og reaktion. Det er i al fald hvad APK vil arbejde for – og Revolutionært Sommertræf vil lægge op til at forberede. Der er god grund til nu at tilmelde sig.

I det hele taget vil Revolutionært Sommertræf lægge op til et hedt efterår og en varm vinter. VKO skal ikke få lov til at slippe helskindet fra deres nye angreb.

På randen af næste kollaps

Både G20-landene og EU lovpriser sig selv og deres evner til at holde krisen under kontrol. I virkelighedens verden betaler de fattigste og de kommende generationer

Den afgrundsdybe distance fra de mænd og kvinder, der ankommer i pansrede limousiner til det årlige topmøde for verdens grådigste nationer, og til arbejderklassen og verdens fattigste nationer kan ikke undgå at falde i øjnene. Den er det indtryk, der klarest står tilbage efter G20-topmødet i Toronto i slutningen af juni.

På gaden måtte fagforeninger og tværpolitiske organisationer, der demonstrerede for job og ret til understøttelse, slås mod store kampklædte politistyrker, der forsøgte at undertrykke alle demokratiske rettigheder.

Urobetjente klædt ud som autonome smadrede ruder i butikker og blev forsøgt brugt som undskyldning for masserestationer og opløsning af demonstrationerne med de nyeste våben mod civile.

Bl.a. var en såkaldt lydkanon indkøbt til formålet, men blev i sidste øjeblik forbudt. Heldigvis blev urobetjentene denne gang afsløret, da de tydeligvis havde samme militærstøvler på som de kampklædte politifolk, og de blev smidt ud af demonstrationerne.

"Krisehåndtering"

Håndteringen af den økonomiske krise har været på dagsordenen på de seneste års topmøder i den snævre cirkel af verdens rigeste i G20. Med håndtering menes koordinering af en fælles histo-

riefortælling, så der nu i enighed kan fortælles, at "det værste er overstået", og at det nu handler om at se fremad og holde gang i væksten og få balance på budgetterne. Det tilsættes måske oven i købet med en ukonkret indrømmelse af, at finansverdenen skal under en eller anden form for kontrol.

Håndteringen af krisen har på den måde været en stor succeshistorie!

Bagsiden af medaljen bliver der ikke talt om: at arbejdsløshedstallene langtfra har stabiliseret sig, de er fortsat stigende, og det samme er antallet af familier, der havner i direkte fattigdom, også i de rigeste lande. For slet ikke at nævne, at den økonomiske krise snart kan gå fra slemt til værre.

Den mere kontante krisehåndtering var der ikke helt enighed om blandt verdens førere inde bag hegnet i Toronto.

I EU-landene bliver krisen brugt som undskyldning for dramatiske sociale nedskæringer, indgreb, der især sigter mod at ramme pensionister og arbejdsløse. Det udgør samtidig et større angreb på fagforeningerne i direkte fortsættelse af den nyliberale politik, der har været ført i årtier.

USA ville gerne gøre det samme, men der er knap flere penge at ryste ud af fattigfolks lommer. Til gengæld kan man jo låne med pant i børns og ufødte generationers arbejdskraft.

Verbale indrømmelser

G20-landene har måttet indrømme, at der har været noget galt med kontrollen af de store banker, og igen i Toronto lovede man, at der skal kigges på sagen. Et udvalg arbejder videre med spørgsmålet, så staterne ikke igen overtager kriseramte banker med den begrundel-

se, at de er for store til at gå konkurs. Men der er ingen garanti for udvalgets succes.

For der er lang vej til enighed af en fælles standard for kontrol med den spekulative finansverden. Og resultatet bliver meget langt fra kravet om forbud mod spekulation i fast ejendom, fødevarer, og råstoffer. Hasard – med arbejdspladser som indsats – er den bærende søjle i kasinokapitalismen, og det bliver ikke ændret, før jorden skælver under G20-landenes fødder og krateret åbner sig.

Men regeringerne er dog presset så langt, at de indrømmer at 'hedgefonde' og lignende konstruktioner skal afkræves mere åbenhed. Og det er en ændring – om end kun i ord – fra de glade opsvingsdage, hvor al spekulation blev ophøjet og belønnet med priser, så længe karrusellen kørte. Danske Stein Bagger er et præmieeksempel.

Krisen har betydet det største fald i den internationale handel i 70 år. Derfor er en af G20-landenes største bekym-

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk**

ringer, at der vil ske en opblomstring i tiltag, der kan sikre selvstændig økonomisk udvikling i verden uden for G20. Mødet i Toronto kunne derfor blive enige om at styrke et af neokolonialismens centrale værktøjer: Den Internationale Valutafond (IMF), der som udgangspunkt låner penge mod politiske krav til fuldstændig åbne markeder.

Back in the Union

Hjemme i EU afsluttede regeringscheferne det første halvår af 2010 med at være lettede over, at euroen ikke var brudt sammen under indtryk af gældsproblemerne i Grækenland og en række andre medlemslande.

Man har, skriver kommissionen, lært sin lektie:

"Den finansielle og økonomiske krise har lært EU en lektie. Vi se nu klart, at i en højt integreret Union, og endnu mere i en monetær union, er vores succes forbundet til økonomien. Selv om EU har flere instrumenter til at koordinere den økonomiske politik, har krisen afdækket, at de ikke er blevet udnyttet fuldt ud, og at der er mangler i det styringssystem, der er. Der er en bred politisk enighed om, at dette bliver nødt til at blive ændret, og at EU har brug for et mere effektivt regelsæt for at sikre sin fremtid."

Langsomt, men sikkert er EU ved at styrke kontrolmekanismerne med sine vasaller. Hvad der i første omgang var fælles regler og lovgivning, hvor det var op til de enkelte lande at udfylde rammerne og udføre kontrol, er ikke længe nok for Unionen.

Der er opstået en tillidsbrist i slæbeporet på den økonomiske ruin, som

søges opvejet ved, at kontrolmekanismerne kommer mere eller mindre direkte under EU's domæne.

Opfylder et land ikke diktaterne til finanspolitikken, vil EU i fremtiden gøre brug af sanktioner som hjælp til de regeringer, der har problemer med deres parlamenter og befolkninger.

Fra "Agenda 2010" til "Europa 2020"

Planen Agenda 2010, der skulle gøre EU til en af verdens mest konkurrencedygtige økonomier ved at privatisere og skære ned, er blevet gennemført på den brede befolknings og 'velfærdens' bekostning – uden at konkurrencefordelen er opnået, for også EU's kapitalistiske konkurrenter er rykket.

Uden nogen rigtig lektie er lært, er 'Agenda 2010' nu erstattet af en ny plan, der fortsætter i samme boldgade. Den hedder simpelthen 'Europa 2020'. I mange og lange ordtrader fortæller man historien om den 'intelligente vækst' og satsningen på at skabe arbejdspladser og en bæredygtig energipolitik engang langt ude i fremtiden – og meget andet godt, som vil ske engang.

Men efter luksusmiddagene er fortæret og der har været tæppefald for medierne, er virkelighedens plan 2020 startet med en historisk hestekur, der vil sende yderligere millioner ud i arbejdsløshed og harmonisere en privatiseret minimalstats-"velfærd" i alle unionslandene.

Historien om de fælles interesser mellem befolkning og magtelite klinger stadig svagere.

-fsk

Op mod 100.000 i protest

Under G8- og G20-topmøderne i Toronto den 25.-27. juni 2010 gik titusindvis af mennesker på gaden for at fortælle topmødernes politikere, hvad det er, de skal sætte på dagsordenen: økonomisk genopretning – miljø – menneskerettigheder – rimelige arbejdsforhold – social retfærdighed.

Det samlede antal demonstranter anslås til hen ved 100.000.

Det kom til voldsomme sammenstød mellem den sorte, 'venstreradikale' blok og politiet, der anvendte elektrochock-våben. Toronto lignede ifølge Autonom Inforservice et krigsområde. Militærtanks var placeret langs afspærringer og hegn.

Medier vurderer, at mere end 900 demonstranter blev anholdt.

Folkebevægelsen mod EU informerer

EU: Selskaber betaler stadig mindre i skat

Selvom det er krisetid, oplever virksomheder favorable vilkår – selskabsskatten er nemlig faldet jævnt de sidste 13 år.

Mens offentlige ansatte, lavtlønnede og folk på overførselsindkomster bliver spændt for sparevognen, oplever selskaber og industri stadig lavere skat. Fra 1995 til 2008 er skatetrykket for virksomheder og selskaber faldet med ca. en fjerdedel, fra 34 procent i 1995 til 25 procent i 2008.

Generelt er tendensen i hele Europa, at selskabsskatten falder. Samtidig er indkomstskatten i gennemsnit steget i EU, med et nøk opad fra 37,1 procent til 37,5 procent sideløbende med, at afgifter og skatter på forbrugsvarer også er steget.

Island: 69,8 pct. nej til EU

Var der folkeafstemning i dag, ville to ud af tre islændinge stemme nej.

Op til weekenden offentliggjorde Capacent en ny meningsmåling, der bekræfter tendensen til stigende modstand mod EU i nordatlantiske østat. 60 pct. af deltagerne i den islandske undersøgelse vil stemme nej til EU-medlemskab, mens kun 26 pct. vil stemme ja. Da tvivlere ikke tæller med ved folkeafstemninger, betyder det 69,8 pct. nej til EU.

Modstanden er stærkest hos det konservative Uafhængighedsparti og det socialliberale Fremskridtspartis vælgere (76 pct. nej). 70 pct. af regeringspartiet Den Venstre-Grønne Bevægelses vælgere siger nej. Mindst er modstanden hos det socialdemokratiske regeringspartis vælgere, hvor der dog er 13 pct. på nej-siden.

Cirka den samme procentdel – 70 pct. – af de islandske vælgere ønsker at droppe ansøgningen om medlemskab af EU, som den socialdemokratiske ledede regering indgav i juni.

Hold kæft – hold ud – kom ud!

Af Projekt Antifa

Tit og ofte forsøger politiets efterforskere at presse eller true aktivister til at udtale sig i forhør. Det er bare ikke i din interesse - men absolut i deres

Gennem årets første måneder har politiet i fællesskab med PET ført en mere offensiv linie mod den antifascistiske bevægelse end normalt. Adskillige har været varetægtsfængslet, mange har haft ransagninger eller været anholdt og alvorlige sigtelser er gavmildt blevet strøet ud over den antifascistiske bevægelse. Dette er et forsøg på at kortlægge, intimidere og svække det antifascistiske arbejde i hele landet.

At politiet ikke er vores venner, er ingen af Projekt Antifas læsere næppe i tvivl om. Alligevel så forsøger politiet, i deres arbejde med at standse den antifascistiske bevægelse i hele landet, at optræde som 'bekymrede politifolk' der blot vil 'sørge for at man ikke kommer i problemer' og at 'man jo skal tænke på sin fremtid', ligesom de gerne vil "sørge for at de farlige nazister kommer i fængsel" – I kan formentligt selv fylde mange flere good-cop-bad-cop-klicheer på.

Disse klicheer kommer i spil, når politiet have folk til at snakke. Uanset om det sker i forbindelse med en almindelig anholdelse, en ransagning eller varetægtsfængsling, så må man gøre sig en ting helt klart: Uanset hvad politiet siger, så er de der ikke for at hjælpe!

Uanset hvor venlig, sympatisk og anti-nazistisk en betjent fremstår når han snakker med dig, så husk på, at der er en årsag til han er der. Politiet bruger ikke ressourcer på at lege hyggeonkler eller beskytte venstrefløjen mod fascistisk vold. Politiet bruger deres ressourcer der hvor der er gevinst ved det. Der hvor de kan få et indblik i hvem der er hvem i den antifascistiske bevægelse, der hvor de kan få en aktivist til at sige lidt for meget om sine kammerater, kort sagt; der hvor det i deres arbejde giver bedst mulige resultater for den mindst mulige indsats.

En af de mest benyttede tricks politiet bruger er, at love folk at de kan blive hjulpet eller få en billigere straf, mod at angive deres kammerater. Ofte vil politiet formulere sig på en måde, så du ikke føler at du stikker nogen, men blot bekræfter ting som politiet allerede ved. Men uanset at politiet måske allerede ved noget – eller blot har en teori om hvordan tingene hænger sammen – så er det guld værd for dem, og meget problematisk for dig og dine kammerater, at du udtaler dig, uanset at du blot bekræfter nogle påstande som de slynger ud.

»En sigtet har ret til at nægte at udtale sig. Hvis den sigtede vælger dette, kan det tænkes, at mistanken vokser hos politiet. Imidlertid kan en mistanke vokse nok så meget, hvis der ikke kan skaffes beviser. Afhøringer er den nemmeste og måske ofte den eneste vej til beviser.«

- advokat Michael Bjørn Hansen, tidligere universitetsunderviser i strafferet, i bogen 'Hvad må politiet?'.

Desværre er politiet skidedygtige til deres arbejde, og de løfter, de giver, kan være store. Det kan være løfter om frafaldne sigtelser, om ikke at blive varetægtsfængslet, om at udelade at chikanere en, men det kan også være det omvendte, nemlig direkte trusler: "Enten snakker du nu, eller også tager vi hjem og ransager hos dine forældre,

og det har du ikke lyst til, vel?", "Vi tager ud og henter dine venner nu, hvis ikke du snakker " eller "Hvis ikke du snakker nu, så kommer dit navn frem, og det kan nemt blive farligt for dig på grund af nazisterne".

Alt i alt så kan mødet med politiet nemt blive meget ubehageligt, og lede dig ind i et spind af forvirring, frygt og usikkerhed.

Der findes dog en sikker løsning. En eviggyldig medicin, der på lang sigt, i alle situationer, uden undtagelse overhovedet, er den bedste: Hold din kæft.

Hvis man holder sin kæft, så kommer man ikke til (hverken bevidst eller ubevidst) at bekræfte politiets teorier. Man kommer ikke til at svække sin egen sag og man risikerer ikke at medvirke til at ens venner ryger i spjældet.

At der er sket et skred i politiets brug af varetægtsfængslinger mod det venstreradikale miljø bør stå klart for alle siden rydningen af Ungdomshuset. Hvor der før rydningen let gik både to og tre år mellem hver gang folk fra det venstreradikale spektrum er blevet varetægtsfængslet, er det i dag blevet kutyme, at folk kræves fængslet på sigtelser, der for fem år siden blot ville udløse bøde eller betingede domme.

Varetægtsfængsling er et af de voldsomme overgreb man kan blive udsat for. Fra den ene dag til den anden bliver man frarøvet sin dagligdag, sin frihed, kontakten til de nærmeste og muligheden for selv at vælge hvad man vil lave. Ens skolegang eller arbejde er i farezonen, man bliver ramt på pengepungen, ens aftaler og planer må aflyses, og

muligheden for at frit at snakke med dem man holder af forsvinder. Derfor er varetægtsfængsling modbydeligt, både for førstegangs-fængslede og for dem der har været møllen igennem tidligere.

Der hvor det for politiet er allerlettest at få folk til at snakke, er når folk er stillet overfor truslen om varetægtsfængsling. Politiet vil sige, at man vil blive fængslet hvis ikke man snakker, og stillet overfor valget mellem f.eks. at fortælle navne på de andre der deltog i en aktion og så komme hjem, eller holde sin kæft og ryge fire uger i det lokale arresthus, vælger nogen at snakke. At det sker er naturligt og mennesskeligt, for selvfølgelig bliver man bange og skræmt når man bliver truet med varetægtsfængsling, men det gør det bare ikke til den optimale løsning.

Det vigtigste at huske i den situation, hvis man nogensinde skulle ende i den er: Politiets valg om, hvorvidt de vil kræve dig fængslet, er taget længe inden de går ind i afhøringslokalet med dig. Det er sagens alvor og deres mængde af beviser der afgør om du skal fremstilles i grundlovsforhør – ikke om du snakker eller ej.

»Det er dyrest i starten, men billigst i længden, hvis den sigtede nægter at udtale sig til politiet.«

- Carl Madsen, legendarisk forsvarsadvokat.

Hvis politiet truer dig med fængsling så er det altså ren skræmmetaktik. At du snakker ændrer intet ved deres beslutning om hvorvidt de skal løslade eller fængsle dig. Hvis du bider på madningen har du først for alvor skabt problemer for dig selv. Hvis du snakker og det ikke var politiets plan at fængsle dig risikerer du at have sagt en masse ting som inkriminerer dig selv, og i værste fald også andre, hvilket kan betyde at du bliver fængslet selvom de før afhøringen ikke havde nok materiale i mod dig. Hvis du bliver fængslet – på trods af deres løfter - har du stillet dig selv og din forsvarsadvokat i en væsentligt dårligere situation, hvor I nu skal manøvrere rundt på et meget lille juridisk spillerum fordi du har udtalt dig, og dermed har besværliggjort tingene markant for dig selv.

CARL MADSEN

Omslag fra en af Carl Madsens bøger om det danske demokrati i praksis

En del vil i en situation, hvor politiet tilbyder dem valget mellem varetægtsfængsling eller at snakke, vælge at tage chancen, håbe på det bedste og fortælle politiet det de vil høre. For nogle vil det sikkert også lykkes at komme ud af en sådan situation uden at have inkrimineret andre end sig selv – og det er naturligvis positivt i en vis forstand. Problemet er bare de resterende. Dem der ender med at tage deres kammerater med i faldet. Dem der, for at redde deres egen røv, medvirker til at deres venner ryger ind. Det er dem, der på grund af politiets dygtige afhøringsledere, får malet sig selv op i et hjørne, og til sidst ikke kan komme ud af den uoverskuelige situation på andre måder end at bralre ud med hvad de ved.

Netop fordi politiet altså er uddannet i at foretage afhøringer, så må man gå ud fra at de er bedre rustet til at håndtere en sådan situation end vi er som aktivister. Derfor må det på det kraftigste frarådes, at man giver sig ind i en kattens leg med musen (hvor du er mus!), og for eksempel forsøger at snyde eller lyve overfor betjentene. Som sagt vil kun ganske få komme ud af det med skindet i behold, mens langt de fleste vil falde i med et brag, og dermed have bragt ulykke over sig selv og deres venner.

For at opsummere, så er der altså kun en universalløsning når politiet truer med bål og brand: Hold din kæft. I mange fængselsceller i landets arresthuse står der skrevet med store bogstaver: "Hold kæft – hold ud – kom ud!" Præcis sådan – og i den rækkefølge – bør man forholde sig, hvis man bliver truet med varetægtsfængsling eller lignende ubehageligheder.

projektantifa.dk

Verdens ungdom samles til det 22. antiimperialistiske og antifascistiske ungdomstræf ved Ægæerhavet den 3. - 12. august

Praktisk info

Lejren koster 100 euro svarende til ca. 750 kr. Rejseudgifter er på egen regning, og flybilletter ligger på omkring 2500 tur-retur.

For mere info på engelsk på nettet:

www.iaayouthcamp.com
Tilmelding og spørgsmål til den danske gruppe: dku@dku99.dk

Man behøver selvfølgelig ikke være med i DKU for at deltage i denne lejr, eller rejse sammen med gruppen fra DKU.

Revolutionært Sommer-træf 2010

DKU og APK arrangerer Revolutionært Sommertræf Vestsjælland den 17. – 22. juli.

En offensiv mod Løkke-regeringens og kapitalens politik skal udvikles.

Så kom glad, eller RØDgløddende af raseri over kapitalismens fallitbo, der kun fortsætter på lånte penge.

Tilmelding og kontakt i Oktober bogbutikkerne i København, Odense eller Århus – eller pr. mail til DKU: dku@dku99.dk
Prisen er 900,- kr..

Boykot Israel:**Tillykke til BDS-kampagen med de første fem år**

Fredag den 9. juli 2010 er fem-årsdagen for dannelsen af den internationale Boykot Israel-bevægelse, BDS (Boycott, Divestment and Sanctions). BDS blev dannet nøjagtigt et år efter at Den Internationale Domstol i Haag den 9. juli 2004 udtalte, at den israelske apartheidmur, som Israel bygger inde på Vestbredden, er ulovlig. Domstolen pålagde Israel at rive den ned og betale erstatning til palæstinenserne for deres tab. Israel nægtede – ikke overraskende – at efterkomme domstolens påbud.

Aktion ved den israelske apartheid mur.

BDS blev dannet af en bred koalition af palæstinensiske græsrodsorganisationer og ngo'er som en reaktion på, at de fleste regeringer i verden forholder sig passivt i forhold til Israels ulovlige besættelse af palæstinenserne land og undlader at protestere, når Israel nægter at respektere FN-resolutioner og andre internationale normer og fortsat nægter palæstinensiske flygtninge deres ret til at vende tilbage.

Siden da er BDS-bevægelsen vokset i indflydelse og opbakning over hele verden. De gælder fagforeninger i Afrika, USA og Europa, der støtter boykot af israelske produkter. Det gælder akade-

misk boykot af samarbejde med israelske universiteter, det gælder det faktum, at stadig flere investeringsselskaber bliver presset til at trække sig ud af selskaber, som profiterer på den israelske besættelses- og bosætterpolitik. Hertil kommer, at stadig flere mennesker verden over nægter at købe israelske produkter og tilslutter sig boykot-bevægelsen i hverdagen. BDS står også som koordinator af den internationale kampagne Boykot H&M – idet H&M opretter butikker i Israel og dermed hvidvaske Israels forbrydelser mod palæstinenserne.

Israels likvidering af ni aktivister på nødhjælps-flotillen på vej mod Gaza for nylig har resulteret i, at havnearbejdere i flere lande har nægtet at losse israelsk gods, ligesom den har resulteret i et øget internationalt pres i forhold til at indføre sanktioner mod Israel.

Boykot Israel i Danmark er en del af den internationale boykot-bevægelse og tilsluttet BDS. Vi vil markere dagen den 9. juli med en aktion på Kultorvet i København fra kl. 16-18, hvor vi præsenterer diverse Boykot Israel-materialer, klistermærker, T-shirts, flyers osv. og opfordrer forbipasserende til at boykotte Israel og boykotte Hennes og Mauritz-butikken tæt ved.

Vi tilslutter os BDS-kampagnens krav:

**Stop Israels besættelse
af Vestbredden og Gaza**

Stop Israels apartheidpolitik

**Ret for de palæstinensiske
flygtninge til at vende tilbage**

Til lykke til BDS med de første fem år. Boykotten af Israel vil vokse, palæstinenserne vil sejre!

Historiens gentagelse

Af Patrick Mac Manus

Gaza er det nærmeste, vi kan komme til gentagelsen af den historie, der i sin tid var begrundelsen for etableringen af en ny stat, den israelske.

Koncentrationslejren, hegnet og overvågningen, en administration eller 'selvstyre', der overlades til de indespærrede: Det er fortiden. Det var vilkårene i Warszawa og andre steder i sin tid. I dag er det i Gaza, vi ser historiens gentagelse.

Uanset hvor udsigtsløs opstanden kan være, har vi set den i historien og vil se den igen. Der er vilkår, hvor menneskers værdighed ikke kan forsvares på anden vis. Det var tilfældet i Warszawa og i koncentrationslejren Auschwitz-Birkenau og er det i dag i Gaza.

I Warszawa rejser de sig i 1944, og det varer i 63 dage. Efter gengældelsen mister over 250.000 mennesker livet, og byen ødelægges. I samme år er der oprør i Auschwitz-Birkenau med ild til krematoriet, der hurtigt bliver slået ned.

I fangernes sang i koncentrationslejren i Sachsenhausen i de sidste dage inden befrielsen, skrevet af Zbigniew Koczanowicz, er håbet at 'blive båret hinsides denne pigtråd til et land, vi endnu ikke kender'.

For femogtredive år siden, i november 1974, talte Yasser Arafat til De Forenede Nationers generalforsamling. Han taler på vegne af den palæstinensiske frihedsbevægelse og siger: "I dag kom-

mer jeg med fredens olivengren i den ene hånd og frihedskampens gevær i den anden. Jeg appellerer til jer: Lad ikke olivengrenen falde fra min hånd".

Vi har set det i Sydafrika i sin tid. I apartheid opdateres historien med tvungen bosættelse i 'uafhængige stater', de såkaldte bantustans. Gaza fortsætter og gentager denne historie.

Også i Sydafrika havde den væbnede opstand sin nødvendige rolle i forsvaret for befolkningens værdighed og dens ønske om et andet liv. Frihedsbevægelsen blev i hele perioden defineret som 'terroristisk' af de amerikanske og britiske regeringer.

I den tid var der en international solidaritet, der udfordrede staterne og bidrog til den nødvendige forandring: skabelsen af en demokratisk enhedsstat for alle.

Tiden må være kommet, hvor det igen må være opgaven. Vi kan ikke længere leve med årtiers besættelse, voldelig opdeling og kontrol som i Palæstina. Vi kan ikke længere acceptere en inaktiv international stilling til årtiers tragedie.

Patrick Mac Manus

En del af tragedien er, at der er så få i den israelske befolkning, der erkender og afviser gentagelsen af den smerte, som i sin tid ramte dem selv.

Der er nogen i Israel, der gør det. Blandt andre digteren Aharon Shabtai. I sine hebraiske digte ser han sit folk som den samme 'grusomme og stupide Farao', der i fortidens myte har forfulgt dem selv. Han skriver til dem: "Se nu, slaverne rejser sig, den modige sjæl begraver undertrykkerne i sandet".

Israelsk våbenindustri søger EU-støtte

*EU overvejer at give
våbenkoncernen Israel
Aerospace Industries
millioner af
forskningskroner*

Israels associeringsaftale med EU giver adgang til mange milliarder kroners forskningsstøtte fra EU. Blandt de israelske firmaer, der har søgt om del i EU's forskningspulje for 2007-2013, er Israel Aerospace Industries (IAI), der laver missiler, fly og meget andet isenkram af ikke mindst militær karakter. Firmaet leverede bl.a. nogle af de mest effektive våben, der sidste år blev brugt til at sønderbombe det

tætbefolkede Gaza-område i Palæstina.

Mark English, talsmand for EU's forskningskommissær, siger til dagbladet Information, at EU absolut ikke støtter militære forskningsprojekter. Men han erkender samtidigt, at "de fleste forskningsprojekter har direkte eller indirekte militære anvendelsesmuligheder".

"Det er skandaløst. EU er særdeles velinformeret om den måde, IAI-våben er blevet anvendt på i Gaza", har Mahmoud Abu Rahma fra den palæstinensiske menneskerettighedsorganisation Al-Mezan udtalt til Sunday Tribune.

Folkebevægelsen mod EU

*Demonstration i London
mod apartheidmuren.*

Blod på hænderne vaskes ikke væk med krokodilletårer

Af Nettmagasinet Revolusjon

Fire soldater mistede livet, da det pansrede køretøj, de sad i, sprængte i luften den 27. juni. Dette er så langt det største norske tab i kolonikrigen i Afghanistan. De norske marxist-leninister har denne kommentar

Mindehøjtidlighed før de dræbte blev sendt hjem som rekvisiter i helteceremonier.

En af de omkomne, Andreas Eldjarn, skal være fætter til Bård Vegar Solhjell (SV), en af regeringschef Stoltenbergs egne ministre (undervisningsminister, KP). Men heller ikke dét rækker ved de rød-grønnes NATO-loyalitet. Statsministeren gør det krystalklart, at regeringen vil fortsætte med at sende norske soldater ud i denne uretfærdige krig, som i snart ni år er blevet udkæmpet under falsk flag.

Den afghanske modstand mod okkupation er retfærdig, ligegyldigt hvad man ellers måtte mene om Taliban eller Hezb-i-Islami. Ansvar for de norske dødsfald ligger hos krigsminister Faremo og statsminister Stoltenberg, som har sendt soldaterne på dødsmission i

en blodig uretfærdig krig. Hvor længe skal den norske opinion lade sig bedrage af krokodilletårerne hos ministre, som dybt bevæget iscenesætter overdådige parader og helteceremonier, når kisterne kommer hjem? Hykleriet kender ingen grænser:

- I dag, mere end længe, bliver vi mindet om, hvor dyrebar frihed og tryghed er, siger statsministeren, som selv sagt er «stolt af de norske soldaters indsats i Afghanistan».

Det er som bekendt en indsats til forsvaret af amerikanske og vestlige økonomiske og strategiske interesser i Centralasien og har mindst af alt noget at

gøre med frihed og tryghed. Ikke for de norske soldater eller for det norske folk, og endnu mindre for afghanerne. Det er en krig for ressourcer og transitruter.

Krigen er ikke bare uretfærdig, den er også en tabt krig for imperialistblokken, som Norge er en del af. Stadig flere af de militære eksperter og generaler har indset dette, og

splittelsen øges både mellem de imperialistiske regeringer og mellem politikere og generaler. Supermanden med lyssky operationer som speciale, general McChrystal, tog bladet fra munden og fik omgående en fyreseddel af præsident Obama, mens NATO-toppen med Fogh Rasmussen og den indsatte præsident Karzai i Kabul gerne ville have beholdt ham.

Den store operation, som skulle «udrense» Taliban, er en fiasko, og NATO har mistet dobbelt så mange mand i første halvår 2010 sammenlignet med i fjor. Den 10. maj indledte Taliban sin forårsoffensiv – «Al-Fatah» (Sejr) – mod

FOA: Lukkedage muligvis ikke en besparelse

I denne tid, hvor sommerferien står på sit højeste, holder en lang række daginstitutioner lukket. Formålet med lukkedagene er at spare penge. Men en ny undersøgelse sætter spørgsmålstegn ved, hvorvidt lukkedage overhovedet er en reel besparelse eller ej

Sommerpasning overladt til kabeltv.

Kommunerne ønsker at spare penge.

Men en ny undersøgelse foretaget af Bureau 2000 for FOA sætter spørgsmålstegn ved, hvorvidt lukkedagene overhovedet er den reelle besparelse, som kommunerne efterstræber.

”Noget tyder på, at hvis lukkedage skal have en gunstig indvirkning på kommunernes økonomi, så afhænger

det af, at bedsteforældre træder til og passer børnebørnene – eller forældrene melder sig syge på deres arbejde – eller tager sig en hjemmearbejdsdag”, siger Jakob Sølvhøj, sektorformand for Pædagogisk Sektor.

Kort sagt kan man sige, at kommunerne kun kan spare penge med lukkedage, hvis lukkedagene betyder, at børnene kommer færre dage i daginstitution, fordi bedsteforældre træder til – eller forældrene melder sig syge for at få kabalen til at gå op. Det vil nemlig betyde, at børnene reelt er mindre i daginstitution.

Men hvis forældrene blot flytter deres ferie og holder ferie i de uger, hvor daginstitutionen holder lukket, så vil der blot komme flere børn i de uger, hvor institutionen er åben – og dermed

Ferietid er lukketid – i hvert fald for en lang række daginstitutioner rundt omkring i landets kommuner. Og formålet med lukkedagene er soleklart:

amerikanerne og NATO-tropperne. Det Islamiske Emirat Afghanistan (dvs. Taliban) bekendtgjorde dengang, at offensiven «vil omfatte aktioner mod de fremmede og deres medhjælpere over hele landet. Den vil indeholde en taktik for vellykkede overraskelsesangreb, operationer ind mellem byer og belejringer af disse, blokade af vejene, som leder til militære centre, brug af vejbombere, likvideringer af regeringens tjenestemænd, tilfangetagelse af udenlandske angribere samt martyrangreb efter behov».

Løbet er snart kørt for NATO og USA i Afghanistan. Den rød-grønne regering giver af og til nogen kryptiske signaler om, at den faktisk ved og forstår dette, men vover ikke engang tanken om at bryde den hellige NATO-loyalitet. Det gør dem til endnu værre krigsforbrydere, fordi de med åbne øjne fortsætter med at sende afghanske civile og norske soldater i døden.

Hvis det skal komme noget godt ud af de nyeste fire norske dødsfald, som langtfra bliver de sidste, måtte det være, at den norske opinion for alvor vågner og konfronterer et parlament, hvor ikke en eneste repræsentant tør give mæle til krigsmodstanden fra en stadig voksende del af folket fra stortingets talerstol.

J.St.

vil behovet for personale vokse i de periode – og regnestykket går lige op.

”Paradokset er, at besparelsen er størst, hvis forældrene ikke kan flytte børnenes fridage til andre dage, for så går den samlede ’mængde børnepasning’ ned. Det betyder, at besparelsen bliver større, jo mere lukningen generer forældrene.”

Undersøgelsen viser, at en tredjedel af børn i daginstitutionerne ikke kan komme i institution i en eller flere uger af sommerferien – ligesom kommunerne holder 8,6 lukkedage om året. Det er mere end en hel dag ekstra i forhold til 2009, hvor kommunerne holdt 7,23 lukkedage.

”Regeringen lovede allerede i 2007 at afskaffe de ’løsthængende’ lukkedage. Meget tyder dog på, at lukkedage er blevet erstattet af en lukkeuge.”

Dansk top og træskovals

Dagcentrets skovtur gik i år til Karrebæksminde. Her deltager snildt omkring 60 brugere af centret, så der lejes en ”rigtig” bus. Vores chauffør valgte på vejen derned en mindre omvej, hvor vi blandt andet blev ført til Bregentved Gods og Gisselfeld Kloster med det lille hyggelige spise-sted *Villa Galina*. Det var det skønneste kuperede landskab, som fik en ekstra glans i det smukke forårsvejr. Vi ”landede” til tiden på *De Hvide Svaner*. Her skulle vi indtage frokosten med dertilhørende underholdning.

Flæskestegen med sprøde svær blev fortæret med diverse drikkevarer til. Da vi havde sundet os lidt ovenpå den skønne middag, trådte Jørn Hjorting ind på scenen. Han causerede lidt over sine forskellige radioprogrammer. Trods den høje alder rummede hans stemme stadig den samme varme og ro, som vi lyttere kunne genkende ham på.

Jørn Hjorting introducerede os nu for den lille gætteleg, han ville udfordre os med: *Gæt en sang*. Med sig havde han et orkester, som slog tonerne an, hvorefter en frivillig skulle forsøge at finde såvel takt som tekst. Den tredje deltager blev Hertha fra Dagcentrets billardstue. Jørn Hjorting startede blidt op med et par rolige spørgsmål, der blandt andet havde til hensigt at afvæbne deltagerens nervøsitet:

- *Hvad laver du så på Dagcentret?*
Spurgte Jørn Hjorting høfligt.

- *Jaeh, jeg er jo mest inde i Slyn-gelstuen, hvor vi spiller billard*, lød det bramfrit fra Hertha, der ikke virkede det mindste nervøs.

- *Der deltager vel ikke så mange damer i billardspillet?*

- *Jo, uhada. Vi kvinder er jo nødt til at lære mændene at håndtere en kø. De ligger jo og fedter med et gen-nemsnit på 3-5; mens vi kvinder ligger på 30-50; men de er ganske vist lidt tungnemme.*

Jørn Hjorting kiggede lidt betuttet på den bramfrie dame med de store

ord; men han blev reddet af salens latter. Vi kender jo Hertha fra centret og ved, at hun er lidt af en humørbombe, der ikke frygter noget. Vi kunne også se på Jørn Hjorting, at styringen var ved at glide ham af hænde:

- *Dagcentret er jo en vidunderlig ting, som vi brugere hverken kan eller vil undvære, og personalet er jo simpelthen bare helt fantastiske!* Her forsøgte Jørn Hjorting igen at erobre førertrøjen:

- *Synes du nu ikke, at du fedter lidt rigeligt?*

- *Overhovedet ikke! Jeg kan høre, at du aldrig har været på Centret; men du skal være meget velkommen.* Hertha havde nu fanget mikrofonen, som Jørn Hjorting dog ikke ville slippe frivilligt, hvorfor der fandt en mindre brydekamp

sted om herredømmet. Jørn Hjorting var nu også på nippet til at miste kontrollen over situationen. Han var i hvert fald ikke i stand til at finde et naturligt svar på hendes invitation. I stedet valgte han at

afvikle seancen ved at søge sikkerhed ved orkestret. Nu skulle Hertha gætte 3 melodier; hvilket ikke faldt svært for den friske dame. Da den sidste melodi var ”i kassen” tog hun samtidig med at hun istemte sangen Jørn Hjorting om livet og tvang ham til at ”valse” lidt i takt med hende.

Jørn Hjorting måtte nu overrække Hertha præmien i form af en flaske vin, hvorefter han fulgte hende ned af scenen. Synligt lettet tørrede han sveden af panden, takkede for vores deltagelse og forlod derefter skyndsomst etablissementet. Den joviale Jørn Hjorting, der var kendt på at kunne tale sig ind i de flestes folks hjerter, havde fået kam til sit hår. Herthas type var nok ikke sluppet gennem udskilningsløbet i *Du ringer – vi spiller*.

Dagcentret havde i hvert fald fået underholdning for alle pengene, og vi morede os kosteligt på hele hjemturen.

Reno

Et billede af et koordineret generalangreb i hele EU tegner sig – men også af modstand overalt

Nedskæringspakker udløser modstand i hele Europa

England

Frankrig

Som en steppebrand forsøger de europæiske monopoler via EU at vælte den kapitalistiske krise over på den arbejdende befolkning i hele Europa. Mønsteret er klart: I de budgetter land efter land fremkommer med lægges der op til historisk voldsomme generalangreb på arbejdsvilkår, arbejdsløshedsunderstøttelse, lønninger og pensioner med aktuel hovedfokus på den offentlige sektor.

Men et andet mønster er også ved at tegne sig: En fortsat udvikling af massmodstand i land efter land som vi ser det i Grækenland, Frankrig, Italien og Spanien.

Der er god grund til, at monopolerne frygter modstanden med omfattende massestrejker vil accellerere i land efter land og trin for trin inspirere hinanden. Derfor er det også begrænset, hvor meget der slipper igennem i de monopolkontrollerede medier om arbejdermodstanden og dens udvikling, som bare indenfor den sidste måned har manifesteret sig stærkt.

Spanien

I Spanien var der tirsdag den 22. juni massestrejker i 13 byer. 100.000 demonstrerede i Barcelona, 50.000 i Madrid og 20.000 i Sevilla. Brandmænd trængte ind i Madrids børs og foldede et banner ud, hvorpå der stod: "Folk betaler for jeres grådighed". Arbejdere blokerede havne, og sundhedsarbejdere slog lejr udenfor hospitaler.

De protesterede mod den socialdemokratiske

regerings nye lov, der fremover skal gøre det let og billigt for virksomheder at slippe af med ansatte.

I slutningen af juni og begyndelsen af juli har der været trafikkaos i hovedstaden Madrid pga. af omfattende og vedvarende strejker for den offentlige trafik. Det er en strejke som retter sig imod kravet om at metroarbejderne skulle gå 5% ned i løn!

29. september: Protester over hele EU

Dele af de spanske fagforeninger opfatter de igangværende forringelser for kun lige at være begyndelsen og opfordrer til optrapning og forberedelse af generalstrejke den 29. september. Den samme dag som EFS (Euro LO) har indkaldt til europæisk aktionsdag mod budgetnedskæringer og offentlige forringelser på europæisk plan – i Bruxelles, men også med nationale manifestationer.

EU-kravene til Grækenland viser EU i rollen med nye historisk grove angreb, som kopieres i let svækkede udgaver overalt: Mere usikker beskæftigelse, privatisering af offentlig tjenester, nedskæringer i pensioner og sociale ydelser. Mere indirekte skatter og i sidste ende arbejdsløshed og elendighed for arbejderklassen. Samt forsøg på opgør med kollektive faglige aftaler og overenskomstforhandlinger.

Spaniens Kommunistiske Parti (Marxist-Leninist) - PCE(ML) slår til lyd for, at der her og nu skabes en atmosfære af kampvilje og sammenhold, som trin for trin udvikler kampmodstanden. Det skal bl.a. ske ved en kamppagne, som kommer ud overalt og afdækker kapitalens løgne, så man inden 29. september kan se en arbejderbevægelse i aktion og udvikling. En

bevægelse, som er klar til en generalstrejkedag som et springbræt for nye kampe og modstand.

Grækenland

I Grækenland, hvor den brede modstand startede, har der siden regeringens præsentation af dens "hestekur" med gaver til de rige og forringelser for de offentligt ansatte allerede nu været 5 endages generalstrejker for offentligt ansatte. Den 6. er indkaldt til den 8. juli af det største fagforbund GSEE (græsk LO) og ADEDY (offentligt ansatte funktionærers paraplyorganisation). Den er timet til at falde sammen med en afstemning i parlamentet om nye nedskæringer af lønninger og højere pensionsalder igen. Den nye "nødplan" betyder også er, højere pensionsalder højere afgifter på brændstof og alkohol. Den nye lov kommer oven på 6. maj-pakken, som kostede den arbejdende befolkning 30 milliarder euro i form af lønsækning og skatteforhøjelser over de næste 3 år.

Det græske arbejdsministerium arbejder også med en plan, som skal give virksomheder lov til at skaffe sig af med 5 procent af deres ansatte. Nyansatte skal kun betales 84 pct af minimumslønnen

Frankrig og Italien

Men juni måned har også været præget af massive strejker i Frankrig og Italien.

Omkring 2 millioner protesterende gik på gaden i 200 byer på grund af angreb på pensioner for offentligt ansatte. Demonstrationerne var dobbelt så store som ved den sidste aktionsdag den 27. maj og strejkerne var mere omfattende.

I Italien protesterede mere end 1 mil-

lioner imod regeringens budgetnedskæringer sidst i juni.

Efter i månedsvis at italienerne blev fortalt, at Italien var immun overfor en græskliggende gældskrise vedtog Berlusconi's kabinet en spareplan, som skærer i kommunernes budgetter og fastfryser lønninger for offentligt ansatte. I protest demonstrerede omkring 100.000 i Bologna, 40.000 i Rom og 80.000 i Milano.

Arbejdere i den private sektor tog del i aktionsdagen med 4 timers strejke. Heriblandt var lufthavns personale, tog og buschauffører, gas og vandarbejdere. Mange metalarbejdere nedlagde arbejdet hele dagen.

Storbritannien

Den nye konservative/liberale regering har varslet historisk store budgetnedskæringer på 40 milliarder pund. Det kan kun opfattes som en krig mod den offentlige sektor og mod arbejderklassen, og bliver også opfattet sådan. Også her omfatter "akutpakken" velfærdsforringelser, fastfrysning af lønninger og skatteforhøjelser.

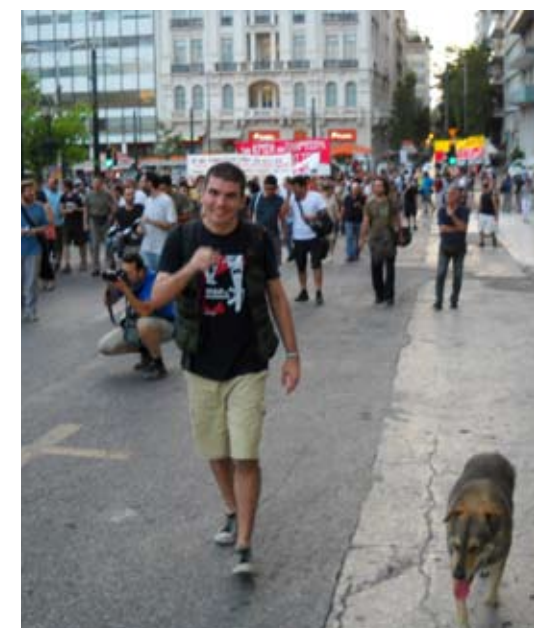
Det britiske budget for 2010 er blevet mødt med protester i mange byer, imen endnu ikke med almene, organiserede masseprotester. Faglige kræfter henviser til vigtigheden af at følge det græske eksempel og udvikle modstand mod det nye historiske angreb, der bringer mindelser om tiden med jernladyen, men udgør en endnu barskere udfordring.

Italien

Spanien

Grækenland

hpi

*Kommuniké fra mødet af marxistisk-leninistiske partier og organisationer
i Paris juni 2010*

I Europa og i verden nægter arbejderne og ungdommen at betale for det kapitalistiske systems krise

Det verdensomspændende kapitalistiske systems krise fortsætter og kaster millioner af mennesker på gaden og ud i elendighed.

Alle sektorer af befolkningen - arbejdere, arbejdende i by og på land, små og middelstore bønder, håndværkere, funktionærer, aktive eller arbejdsløse, unge eller pensionerede – rystes i deres grundvold af en håndfuld rige, der bliver stadig rigere, af finansoligarkiet, dets banker og monopoler. I alle kapitalistiske lande, udviklede eller under udvikling, i de imperialistiske lande som i de lande, der beherskes af imperialismen, ønsker dette oligarki at rette angrebet mod arbejderklassen, mod de arbejdende masser og folkene: Elleve millioner millioner i verden, der bliver rigere og rigere på milliarders bekostning.

Aldrig har de skabte rigdomme været så store, og aldrig har så mange kvinder og mænd været berøvet et eksistensminimum, aldrig tidligere har denne rigdom været så koncentreret som nu i en snylterklasses hænder, bourgeoisiet, klassen af aktionærer.

Efter at den af staterne, der ene og alene står i denne klasses tjeneste, havde forlangt, at de skulle mobilisere hundreder af milliarder dollars, euroer, yen osv. for at redde dens banker og finansinstitutioner, forlanger finansoligarkiet nu betaling af offentlig gæld og renter.

Deres motto er: « *Lad os gøre en ende på gælden* », som den selv har skabt og udvirket.

Politikken for beskæring af de offentlige underskud – et påskud for at gennemføre nedskæringsplaner

I Europa var det græske folk det første mål for disse storstilede angreb, som gennemføres i fællesskab af EU-kommissionen og Den Internationale Valutafond, som har resulteret i gigantiske nedskæringsplaner, angiveligt for at

reducere den offentlige gæld.

I løbet af nogle uger har højrefløjs-regeringer og socialliberale (*socialdemokratiske, KP*) regeringer i hele Den europæiske Union konkurreret om at øge mængden af 'besparelser', som de ønsker at påtvinge statsbudgetterne. De kan tælles i hundredvis af milliarder euro, og rammer alle lande uden undtagelse.

Påskuddet: At berolige finansmarkederne og deres 'kreditvurderingsagenter'.

Hensigten: At gennemføre yderligere en omfattende overførsel af rigdom fra arbejde til kapital, at garantere profitterne til banker og de mest magtfulde monopoler.

De sociale budgetter klemmes, og alle de sociale mekanismer, som arbejderklassen og folkene har erobret og gennemtvunget, især efter 2. verdenskrig, er målet for denne koordinerede offensiv.

De første ofre for tilintetgørelsen af de sociale 'sikkerhedsnet' er samfundets fattigste lag, de som allerede lever i fattigdom, usikkerhed og frygt for morgendagen. Det er også dem, der vil lide mest under nedskæringerne på de sociale budgetter.

I de rige lande, som Tyskland, Frankrig osv. er der millioner af mænd, kvinder og unge, som søger beskæftigelse, unge med de underligste jobs, fattige arbejdere, som trues med at ramle ned i den dybeste nød. I samfundets modsatte pol fortsætter de rige med at skåle for væksten af deres indkomster i champagne.

Disse angreb begyndte længe før den nuværende krise. Nyliberal og socialliberal politik havde allerede forårsaget omfattende skader, ved at privatisere centrale økonomiske sektorer, ved at gennemføre undergravningen af offentlige sundhedsydelser, offentlig uddannelse, social beskyttelse osv.

I dag vil oligarkiet benytte krisen til at fjerne hindringer for den uhemmede udnyttelse af arbejdsstyrken ved at likvidere de økonomiske og sociale rettigheder, som arbejderne har tilkæmpet sig. De ønsker at overudbytte de, som har arbejde, mens de gennemfører massive fyringsrunder: de vil tvinge folk til at arbejde hårdere, længere, til udmattelse, for stadig lavere lønninger, for stadig lavere pensioner. De vil udnytte arbejdsløshedshæren til at sætte lønninger og arbejdsforhold under pres.

I denne grove nedskæringsplan er spørgsmålet om at beskære et pensions-system, der er baseret på solidaritet og sociale bidrag, et fælles mål for alle EU-regeringerne.

At arbejde længere end de 65 år er blevet normen, mens millioner af unge ikke kan finde arbejde. Banker og forsikringsselskaber gnider sig i hænderne: De håber at sælge deres pensions-systemer, baseret på kapitalisering, til de få, der har råd til det, idet de spekulerer i frygten for bankerot for pensions-systemer, som er baseret på solidaritet mellem generationer og skattefinansierede.

For at gennemtvinge disse massive nedskæringer i de sociale ydelser styrker oligarkiet politiets magtbeføjelser, gennemfører barskere fagforeningsfjendtlige og antifolkelige love og forsøger at splitte arbejderne og folkene.

På højden af den græske krise, hvor hundredtusinder af demonstrerende råbte deres afvisning af at betale for kapitalens krise ud over Athens gader og i alle græske byer, hørte vi hadefulde taler fra politikere (som i vidt omfang blev reproduceret og forstærket i medi-

erne) mod arbejderne og folkene i Syd-europa, som beskyldtes for at 'nasse på' andre lande; om arbejdere og folk i Syd-europa, som skulle 'straffes' osv.

Det ligger milevidt fra retorikken om 'europæisk' harmoni, fred og forståelse, som EU skulle fremme og euroen ville sikre.

Folkene har ret til at forlade euroen og EU

Efter en årrække med euroen har folkene gjort regnestykket op. Denne 'enestående' valuta har primært tjent de dominerende imperialistmagter i EU og styrket deres økonomiske og politiske magt.

Euroen har accelereret ræset hen imod stadig lavere lønninger i EU. Maastricht-traktatens 'konvergenskriterier' er instrumenter til permanent social dumping. EU-regeringerne forsøger at påtvinge landene dem, indbefattet lande uden for eurozonen som Danmark, hvor folket ved en afstemning sagde nej til euroen.

Euroen har betydet prisstigninger, som er kommet de store monopoler i omsætningen og fødevarerkoncerner til gode på bekostning af almindelige forbrugere, små og mellemstore landbrugsproducenter, småhandlende osv.

Euroen er en vigtig mekanisme for at bygge et EU, som aspirerer til at blive en imperialistisk verdensmagt, et nyliberalt Europa, som udbytter arbejderklassen og deltager i udplyndringen af rigdommene i Afrika, Latinamerika osv., som deltager i krige og konflikter om strategiske råvarer, energikilder og deres kommunikations- og transportkanaler til de store produktionscentre i de imperialistiske lande.

Den reaktionære karakter af EU-projektet bliver stadig mere åbenlys: Fort Europa beskytter sig mod immigranter, der er fordrevet fra deres lande af hungersnød og krige, som imperialismen bærer skylden for. Politiets Europa, som anvender fælles politistyrker for at styre og undertrykke store folkelige mobiliseringer, som under NATO-topmødet i Strasbourg eller klimatopmødet i København.

Udover den enorme politianvendelse, som resulterede i tusinder af arrestationer, har topmødet i København også

vist, at stormagterne kun bekymrer sig om deres egne snævre interesser og at de kun kan opfatte spørgsmålet om beskyttelse af miljøet som et marked for deres monopoler.

Vi står sammen med folket i Grækenland og andre lande, når de hævder deres ret til at forlade euroen og EU.

Vi støtter udviklingen af solidariteten mellem alle verdens folk. Vi har fælles kampe at udkæmpe med arbejderne og folkene i Europa, imod udbytningssystemerne, som fremmer konkurrencen mellem arbejderne, de 'små' landes underkastelse under imperialistmagterne, imod det politiske herredømme, imod de mekanismer, som organiserer udplyndringen af de beherskede lande. Konstruktionen af Europa, EU og dets valuta er redskaber for denne politik, som vi fordømmer og bekæmper.

Styrkelse af modstanden mod nedskæringsplanerne over hele Europa

Arbejderklassens og folkenes modstand mod kapitalens angreb kom øjeblikkeligt til udtryk og voksede overalt. Adskillige dage med strejker og adskillige generalstrejker fandt sted i forskellige lande. Vreden og ønsket om at kæmpe for at nægte at betale for systemets krise, for oligarkiets gæld og dets nedskæringsplaner er stor.

Denne vrede opskræmte bourgeoisiet og de reformistiske partier, som omfavnede nedskæringspolitikkerne og var enige i at gennemføre dem. De taler ondt 'at dele ofrene', men kun for at påtvinge arbejderne og folkene dem.

Denne modstand må udvikle sig og vokse, i hvert eneste land, men også internationalt. En fælleseuropæisk aktionsdag med fagbevægelsen har allerede fastsat til efteråret: Vi vil arbejde for at give dem maksimalt omfang og for deres succes, for at skabe et stærkt udtryk for internationalisme og arbejderklassens enhed.

At arbejde for arbejderklassens enhed er af vital betydning. Arbejderklassen

Plakat for sommerens seminar om revolutionens problemer i latinamerika

producerer merværdi og er den eneste kraft, som kan udøve et stærkt pres på Kapitalen. Den er ryggraden i kampen mod kapitalismen, for social forandring. I alle EU-lande er det arbejderklassen, der først og mest massivt har rejst sig mod angrebene fra arbejdsgiverne, regeringerne, EU-kommissionen, Den Internationale Valutafond osv.

Det vigtigste redskab for arbejderklassens og de arbejdende massers modstand i by og på land er fagforeningerne. Arbejderbevægelsen er splittet og svækket af klassesamarbejdspolitikken, som er udviklet i den. Men i dag placerer strømninger af fagligt aktive og fagforeninger klassekampen som basis for konkrete kampe.

Vi forsvare faglig aktivitet på klassekampens grund og vi opfordrer arbejderne til at organisere sig i fagforeninger, til at arbejde for enhed i fagbevægelsen baseret på klassekampssituationer. Vi fordømmer og tilbageviser forsøg på eksklusion af kæmpende faglige aktivister. Vi arbejder for at udvikle international solidaritet for faglige initiativer, som styrker arbejderne kamp i alle lande og internationalt.

Immigrantarbejdere, med eller uden

papirer, 'legale' eller 'illegale' er en del af arbejderklassen i alle lande. Det er en arbejdsstyrke, som monopolerne har brug for på grund af deres manglende rettigheder, som dømmer dem til endeløs udbytning. I den skarpe konkurrence mellem monopoler og i sektorer, hvor produktionen ikke kan outsources, er denne arbejdskraft afgørende. I denne sammenhæng er den vellykkede strejke i Frankrig, der blev gennemført af papirløse arbejdere for regulerede forhold, af stor betydning og en opmuntring for alle, som kæmper på denne front. Strejken, som varede mere end otte måneder, er blevet støttet af fagforeninger, kvindeorganisationer, demokratiske organisationer og alle partier på venstrefløjen. Den har konkret demonstreret, at immigranter, mænd og kvinder, først og fremmest er arbejdere, en del af arbejderklassen. Den skabte en stor solidaritetsbevægelse i den offentlige opinion, en reel modgift til de splittelsesforsøg, som oligarkiet og reaktionen aldrig vil ophøre med at foretage. Disse arbejdere, mænd og kvinder, vil indtage deres plads i den generelle kamp for at nægte for at betale for systemets krise.

Arbejderne i den offentlige sektor, der står for sociale ydelser, i stat og kommune (byråd, departementer, regioner osv.) er i særlig høj grad berørt af de planlagte nedskæringer i statsbudgetterne og alle offentlige og halvoffentlige institutioner. Titusinder af jobs skæres væk, lønningerne beskæres i alle lande, som i Grækenland, hvor den socialistiske regering vil fjerne to måneders løn. Ved at kæmpe imod privatisering, for deres løn, for jobs, kæmper arbejderne i den offentlige service også for de almindelige brugere af de offentlige ydelser. De kæmper sammen for at modsætte sig politikken for at nedlægge de offentlige ydelser.

Lad os afvise nedskæringsplanerne, militariseringen og imperialistiske krige

Det kapitalistiske systems og den imperialistiske verdens krise skærper alle modsætningerne, som bliver stadig mere voldsomme. For at gennemtvinge de grove nedskæringsplaner styrker oli-

garkiet sit arsenal til undertrykkelse og kriminalisering af arbejdernes kampe og folkelige kampe.

Den hårde konkurrence for kontrol over markeder og råvarerressourcer afspejles allerede i konflikter og krige. De beskidte krige, som de imperialistiske magter og deres militære gren NATO fører i Afghanistan har også som baggrundsmotiv kontrollen med fremtidige rørledninger og mineraler, der er skjult der.

Derfor siger vi: *"Vi vil ikke betale for jeres krise, vi vil ikke betale jeres krige."*

Vi siger, at pengene ikke skal gå til krig og militarisering, men til opfyldelsen af sociale behov, uddannelse, sundhed, social velfærd for det størst mulige antal.

Vi siger: *"NATO-tropperne ud af Afghanistan"* og *"Imperialist-tropperne ud af Irak"*

Vi udtrykker også vores solidaritet med det palæstinensiske folk og befolkningen i Gaza, der i månedsvi har været underkastet en umenneskelig blokade organiseret af den reaktionære israelske regering. Sammen med de progressive kræfter i verden fordømmer vi den kriminelle zionistiske politik og forlanger blokadens øjeblikkelige indstilling. Vi fordømmer EU's medskyld og støtter det palæstinensiske folks kamp for anerkendelsen af deres nationale rettigheder.

Et alternativ for brud med det imperialistiske og kapitalistiske system

De alvorlige nedskæringsplaner berører alle lag i befolkningerne. Arbejdet for at skabe enhed blandt alle kategorier af ofre for denne politik for socialt tilbageskridt er mere påtrængende end nogensinde. Vi arbejder for at bygge denne enhed ved hjælp af en ambitiøs frontpolitik, som legemliggør afvisningen af at betale for det kapitalistiske systems krise, afvisningen af nedskæringspolitikken. Vi siger at bankerne, aktionærerne, oligarkerne skal betale for krisen og vi ønsker at arbejde med alle kræfter, politiske og sociale, som deler dette mål, om at sikre dets gennemførelse gennem stadig stærkere folkelige mobiliseringer.

Krisens dybde skærper akut behovet for at udvikle og gennemføre politikker, der fører til brud med dette system. Disse politikker må baseres på sociale foranstaltninger og konkrete krav, der straks må opfyldes, i og gennem kampen og massemobiliseringen. Disse sociale krav må være basis for programmer, der bryder med systemet og rejses af koalitioner af politiske partier, sociale kræfter, masseorganisationer osv. Vi benytter alle politiske og demokratiske rum, indbefattet valgarenaen, til at få os hørt af det størst mulige antal og vinde masserne for vores positioner.

Som partier og organisationer, som kommer fra arbejderklassen, bekræfter vi vores overbevisning om, at den eneste effektive og varige udvej af det imperialistiske og kapitalistiske system går gennem dets omstyrtelse og etablering af socialisme. Alle vores kampe har dette perspektiv.

Længe leve arbejderklassens, ungdommens og folkets kamp for at nægte at betale for krisen!

Det er Kapitalen, der skal betale krisen!

Længe leve den internationale solidaritet!

Paris Juni 2010

Arbejderpartiet Kommunisterne
(Danmark) – APK

Spaniens Kommunistiske Parti
(Marxister-Leninister) – PCE(ML)

Frankrigs Kommunistiske
Arbejderparti - PCOF

Organisationen for Genopbygning af
Grækenlands Kommunistiske Parti
(1918-1955)

Kommunistisk Platform Italien

*Medlemmer af Den Internationale
Konference af Marxistisk-Leninistiske
Partier og Organisationer (IKMLPO)*

Organisationen til opbygning af et
kommunistisk arbejderparti i Tyskland
(observatør)

Appel: Stop JNF**Stop hvidvaskning af Apartheid**

Den Jødiske Nationale Fond (JNF) medvirkede til den etniske udrensning, Nakba, i Palæstina i 1948, og spiller fortsat en central rolle i opretholdelsen af Israels apartheidregime. JNF skaffede politisk og økonomisk støtte og efterretninger til de zionistiske styrker under deres erobringer, massakrer og etniske udrensningsoperationer, der prægede krigen i 1948-1949 og den palæstinensiske Nakba. I dag kontrollerer JNF et meget stort antal ejendomme, der tilhører millioner af palæstinensere, og de udbygges udelukkende til personer af ”jødisk nationalitet”, et begreb, der er opfundet af og promoveres i JNF’s grundlag for at udelukke alle andre.

JNF blev oprettet i 1901 for at erhverve jord og ejendomsret i Palæstina og omegn kun til jødisk bosættelse. Mens indfødte palæstinensere er afskåret fra at leje, bygge på, administrere eller arbejde med deres egen jord, reserverer JNF jorden for ”dem af jødisk race eller afstamning”, der lever hvor som helst i verden, for at ”fremme jødernes interesser i den beskrevne region”.

For at sikre en sådan racistisk kontrol over størstedelen af konfiskerede palæstinensiske landområder, vedtog Israel JNF modellen for diskriminerende arealforvaltning som officiel politik. I 1953 lovfæstede det israelske Knesset en særstatus for JNF, der gør det muligt for fonden at udføre regeringsopgaver som en zionistisk institution (”kun for jøder”). JNF fortsætter med at fungere som en statsstøttet organisation under israelsk lov med direkte kontrol over omkring tretten procent af arealet i Israel før 1967. Endvidere udpeger JNF seks ud af tretten medlemmer af bestyrelsen for Israels Jordmyndigheder (ILA), der forvalter JNF’s 13 procent – ud over firs procent af al jord i Israel. Det er gennem dette forhold til JNF, at Israel, samtidig med at det fremstiller sig som det eneste demokrati i Mellem-østen, i virkeligheden outsourcer statens jordforvaltning til denne diskriminerende, statsstøttede organisation.

Efter Nakba i 1948 og udvisningen af

omkring to tredjedele af den palæstinensiske befolkning fra deres hjemland blev JNF omskrevet til en miljøorganisation, der udfører skovbeplantninger. JNF’s skove, parker og rekreative områder – beplantet og bygget på ruinerne af hundredvis af ødelagte og affolkede palæstinensiske landsbyer – har haft afgørende betydning for over for offentligheden at skjule de vedvarende officielle israelske forsøg på at slette sporene af den etniske udrensning af Palæstina. JNF er således hovedmedskyldig for benægtelsen af de fordrevne palæstinenseres ret til at vende tilbage og ret til genhusning og erstatning, og i hvidvaskningen af Israels apartheidregime, kolonisering og besættelse.

JNF’s aktiviteter er ikke begrænset til den del af mandatområdet Palæstina, der blev Israel i 1948. JNF’s Canada Park, for eksempel, dækker over resterne af de palæstinensiske landsbyer Imwas, Yalu og Beit Nuba, som den israelske hær affolkede og raserede på udtrykkelige ordrer fra den daværende stabsleder, general Yitzhak Rabin, under 1967-krigen. Desuden har JNF gennem sit datterselskab Hemnuta ulovligt erhvervet jord og huse på den besatte Vestbred, og især i det i 1967 besatte Jerusalem.

I dag fortsætter JNF’s projekter for fordrivelse og skovplantning, især i Naqab (Negev) og Galilæa. I disse områder, sigter de ”udviklingsprojekter”, hvori JNF spiller en central rolle, mod at fortsætte tvangsflytning af palæstinensiske borgere i Israel for at give plads til udelukkende jødiske bosættelser og JNF’s parker og skove.

JNF fortsætter med at fungere som en global fundraiser for israelsk kolonisering og apartheid. Trods sin medvirken i krigsforbrydelser og forbrydelser mod menneskeheden, og på trods af sin status som en statsautoriseret agent for staten Israel, har JNF og dens tilknyttede organer almenlyst status i over 50 lande som miljøorganisationer. Disse JNF filialer over hele verden arbejder også for at samle den politiske støtte, der er nødvendig for at legitimere og

fremme israelsk apartheid, en opgave, der lettes betydeligt af den politiske, økonomiske og kulturelle elite i de lande, der har skrevet under som JNF-mæcener.

Som en del af den globale bevægelse for boykot, af-investering og sanktioner (BDS – Boycott, Divestment and Sanctions) mod staten Israel, indtil den respekterer og gennemfører international ret, opfordrer vi, de undertegnende organisationer, det globale civile samfund til at slutte sig til os i en kampagne for at stille JNF til regnskab ved at:

- udstille og dokumentere den rolle, JNF har i den igangværende etniske udrensning af Palæstina,
- protestere mod og afbryde JNF’s fundraising-aktiviteter over hele kloden,
- opponere mod og handle for at ophæve JNF’s velgørenheds og afgiftsfri status i Europa, Nord- og Sydamerika, Oceanien og Asien, og Afrika,
- fordømme JNF’s aktiviteter gennem folkeret og sandhedskommissioner,
- støtte de palæstinensiske og israelske organisationer, der bekæmper tvangsflytningen af palæstinensere i Naqab og Galilæa, og
- opfordre de organisationer, som samarbejder med JNF, og især dem med miljø- og anti-racistiske mandater, til at bryde båndene med JNF.

Underskrivere

1. Palestinian BDS National Committee (BNC)
2. The International Jewish Anti-Zionist Network (IJAN)
3. Scottish Palestine Solidarity Campaign
4. Collectif Judéo Arabe et Citoyen pour la Paix, Strasbourg
5. Collectif 69 De Soutien Au Peuple Palestinien
6. Canada Palestine Association
7. Nederlands Palestina Komitee

Læs appel med noter på kpnet.dk

Efter Israels piratangreb på nødhælpskonvoj til Gaza

Uafhængige journalister destruerer Israels magt over mediefortællingen

Af Abraham Greenhouse og Nora Barrows-Friedman

Israel har gennem et netværk af bedrag gjort hvad man kunne for at forhindre sandheden om massakren på nødhjælpsflotillen i at komme frem - uden at det er lykkedes

15. juni 2010

”De israelske soldaters systematiske forsøg og helt velovervejede første prioritet da de kom ned på skibene, var at lukke fortællingen ned, konfiskere alle fotografiapparater, lukke satellitter og ødelægge de CCTV-kameraer der var om bord på Mavi Marmara, for at sørge for at ingenting slap ud. De var allerhelvedes fokuserede på at kontrollere fortællingen,” lød kommentaren fra den australske journalist Paul McGeough, en af de hundreder af aktivister og reportere der var vidne til det dødbringende morgenangreb på Gaza frihedsflotillen 31. maj (”Kontrol af forællingen: Israelske kommandosoldater konfiskerer videotapes og udstyr fra journalister efter dødbringende angreb,” Democracy Now, 9. juni 2010). McGeough var en af de mindst 60 journalister om bord på flotillen der blev tilbageholdt og fik deres udstyr konfiskeret.

I løbet af få timer efter at nødhjælpsflåden til Gaza var blevet opbragt og belejret i internationalt farvand af israelske kommandosoldater, der dræbte mindst 9, nogle af dem på klos hold, om bord på Mavi Marmara, havde nyheden om det blodige angreb spredt sig over verden. Vrede, fordømmelse og krav om en international undersøgelse fulgte efter.

I mellemtiden var Israels kampagne for at lave deres egen historie om angrebet, fordreje kendsgerningerne, og undertrykke en rasende offentlighed allerede i fuldt sving. Samtidig begyndte aktivister og kritiske journalister at

Israelske krigsskibe i kølvandet på Mavi Marmara (Modstandskulturer)

dekonstruere den officielle fortælling og stykke vidnesbyrd sammen til at afdække sandheden bag den voldelige død der havde ramt aktivister på en humanitær mission til den belejrede Gazastribet.

Fra det øjeblik hvor det israelske militær åbenlyst ødelagde flotillens kommunikationer, og de næste 48 timer igennem, hvor de overlevende blev holdt isoleret med deres kameraer og potentielt belastende udstyr konfiskeret, var Israels redegørelse for angrebet dominerende i de internationale overskrifter.

Central for Israels mediestrategi var den hurtige udsendelse af udvalgte video- og audioklip der ifølge regeringen berettigede dens påstand om at passagererne havde gjort voldelige forsøg på uprovokeret at dræbe soldaterne og dermed tvunget soldaterne til at bruge skydevåben i selvforsvar. Men de første og bredest udsendte udklip bar spor af stærk manipulation, herunder sløring eller fjernelse af tidsangivelser.

Selv om udklippene tilsyneladende viste passagerer om bord på Mavi Marmara der slog de israelske styrker med kæppe og andre genstande, var billedernes kontekst fuldstændig uklar. Det var umuligt at afgøre på hvilket tidspunkt af angrebet udklippene var blevet optaget, hvad der rejste spørgsmål

om nøjagtig hvilken side der havde handlet i selvforsvar.

Bl.a. har Al-Jazeeras Jamal Elshayyal bekræftet beretninger fra andre flotillepassagerer, herunder det israelske Knessetmedlem Hanin Zoabi, om at de israelske kommandosoldater var begyndt at skyde før soldaterne havde sat fod på skibets dæk (”MK Zoabi: Israel ønskede det størst mulige antal af døds ofre,” YNet, 1. juni 2010; ”Kidnappet af Israel, lad i stikken af Storbritannien,” Al-Jazeera, 6. juni 2010).

Disse uddrag blev hurtigt suppleret af materiale lagt ud på YouTube, også stærkt manipuleret, som Israel påstod var blevet taget af skibets sikkerhedskameraer og af journalister hvis udstyr var blevet konfiskeret (”Flådeoprørere forbereder kæppe, slangebøsser, knuste flasker og metalgenstande for at angribe IDF-styrkerne,” 2. juni 2010). Det israelske militærs talspersons kontor udsendte også talrige fotografier der efter sigende dokumenterede slagsmål på dækket.

Efter at de opbragte flådeskibe var blevet ført til den israelske havn Ashdod og losset, begyndte det israelske udenrigsministerium (MFA) 1. juni at udsende fotografier via Flickr hjemmesiden af genstande man sagde var blevet fundet om bord. Materiale som MFA klassificerede som ”våben” -

hvormed man mente at underbygge påstanden om at aktivister havde planlagt at gennemføre en "lynchning" af israelske soldater - kunne identificeres af offentligheden som maritimt standardudstyr og køkkenredskaber ("Våben fundet på Mavi Marmara").

Dertil kom at skibene var blevet inspiceret gentagne gange før de satte sejl mod Gaza, både af tyrkiske toldmyndigheder og af et uafhængigt sikkerhedsfirma, og af begge instanser var blevet erklæret fri for våben, ifølge Befri Gaza-Bevægelsens pressemeddelelse ("Myrdede israelerne med fuldt overlæg civile om bord på frihedsflåden?" 3. juni 2010). Deltagere siger også at alle passagerer var blevet underkastet grundige sikkerhedscheck før de gik om bord, uanset hvor de indskibede sig.

Disse fotografier af "våben" blev første trin i arbejdet med at analysere og afsløre inkonsekvenser i Israels påstande. Kort efter frigivelsen af de billeder der kom på MFAs officielle Filckr side 1. juni, begyndte kommentatorer at henlede opmærksomheden på at mange af billederne indeholdt digitalt indkodet information der angav at de var blevet taget flere år tidligere. MFA svarede ved at modificere datoerne og udsende en erklæring om at et af dets kameraer var blevet forkert kalibreret.

Mens denne påstand hverken kan be- eller afkræftes, udstillede bommerten at Israels iver efter at udbrede sin version af begivenhederne i medierne førte til betydelige fejl og ting der var blevet overset. Efterhånden som de overlevende flådepassagerer begyndte at blive løsladt og udvist efter tilbageholdelsen i Israel, afveg de redegørelser de gav for hændelserne om bord på skibene, og især på Mavi Marmara, klart fra Israels officielle fortælling.

Der var journalister om bord på skibet der havde mulighed for at sende meddelelser ud via satellit i et begrænset tidsrum under angrebet. De fortalte interviewere at de var blevet udvalgt som hovedmål for de israelske troppers angreb. "Vi havde kameraer om halsen og vore pressekort i hånden, men soldaterne sigtede hele tiden på vores øjne med laserne på deres geværer for at skræmme os," fortalte den tyrkiske journalist Yucel Velioglu fra AA

nyhedsbureauet til Reportere uden Grænser ("Mens en tyrkisk fotograf bliver begravet, taler andre journalister fra flotillen ud," 9. juni 2010).

Desuden var meget af det materiale Israel sendte ud (efter solid manipulerende), taget fra journalister om bord på skibet efter at deres udstyr var blevet konfiskeret. Denne handling blev stærkt undsat af Israels Forening for Udenrigspresse (FPA, Foreign Press Association), som 4. juni erklærede: "Brugen af dette materiale uden tilladelse fra de relevante medieorganisationer er en klar krænkelse af journalistisk etik og er uacceptabel."

Uafhængige journalister verden over var besluttede på ikke at lade den israelske regering fortsætte med at dominere den offentlige omtale af angrebet på flåden med dens tvivlsomme version af hændelserne, og de har analyseret og identificeret selvmodsigelser i den israelske fortælling. Dette arbejde har været et omdrejningspunkt med hensyn til at gøre et mere fuldstændigt og nøjagtigt billede tilgængeligt for et engelsktalende publikum: Det store flertal af engelsksprogede medieudbydere, med Al-Jazeera English som en vigtig undtagelse, tog simpelthen de israelske erklæringer efter pålydende og gjorde kun lidt eller ingenting for at undersøge deres gyldighed.

Billeder og fjernelse af kontekst

Et andet fotografi udsendt af det israelske militærs talspersons kontor vakte fornyet uenighed da det begyndte at dukke op i nyhedsartikler om hændelsen. Billedet, der viste en unavngiven skægget mand med en krumkniv, blev i al almindelighed vist med en billedtekst, også med kilde i det israelske militær, der hævdede at manden der holdt kniven, var en aktivist om bord på Mavi Marmara, fotograferet efter at de israelske tropper havde bordet skibet.

Ali Abunimah, medgrundlægger af Den elektroniske Intifada, bemærkede straks klare uoverensstemmelser med fotoets kontekst, der rejste tvivl om dets pålidelighed. Abunimah påpegede på sin blog at der bag ved manden kunne ses naturligt lys der strømmede ind ad et vindue - på trods af at angrebet blev udført i timerne før det blev lyst. Oven

i købet var manden omringet af fotografer der så ualmindeligt rolige ud af tilskuere midt i en skudveksling at være ("Israelsk propagandafoto i Haaretz af en mand med en kniv giver ikke mening, "FreedomFlotilla", 31. maj 2010).

Den undersøgende journalist Max Blumenthal rapporterer at billedteksten med kilde i det israelske militær - gentagne gange benyttet af medieudbydere som det israelske dagblad Haaretz - angav at den skæggede mand holdt kniven efter at kommandosoldaterne bordede skibet ("Taget på fersk gerning igen: IDF-beskrivelse af mistænkeligt foto det har udsendt, er trukket tilbage," 8. juni 2010.)

Som følge af hans spørgsmål til den israelske militære talspersons kontor "slettede Haarets dets tekst til det mistænkelige foto." Blumenthal tilføjer at Haaretz "ikke omtalte tilbagetrækningen, formentlig ud fra den formodning at ingen ville lægge mærke til det. Tilbagetrækningen rejser foruroligende spørgsmål om graden af samordning mellem IDF (Den israelske hær) og de israelske medier." Avisen nævnte heller ikke at den skæggede mand var det yemenitiske parlaments formand Mohammad al-Hazmi, der viste en ceremoniel daggert - en vigtig del af traditionel yemenitisk påklædning - til "nysgerrige journalister og fremmede på skibet," som Blumenthal påpeger, tydeligvis længe før angrebet.

Nye anklager øjeblikkeligt tilintetgjort

Efterhånden som beretninger fra de overlevende passagerer begyndte at få voksende opmærksomhed i hovedstrømmen af vestlig presse, svarede Israel igen med en serie af stadig mere dystre anklager for at svække tilliden til dem. Den alvorlige karakter disse anklager havde, gør det vanskeligt at forstå hvorfor den israelske regering ventede så længe med at udsende dem. Da journalister begyndte at vurdere de nye påstande, opdagede de at Israels understøttende dokumentation var svag og i nogle tilfælde endda ikke-eksisterende.

En af disse anklager, offentliggjort i en pressemeddelelse 2. juni fra MFA, var at 40 passagerer fra Mavi Marmara var blevet identificeret som lejesoldater

for Al Qaeda ("Angribere mod IDF-soldater påvist som Al Qaeda lejesoldater," 2. juni 2010). Senere samme dag sagde en talsmand for USA's State Department, Philip Crowley, at hans kontor ikke kunne bekræfte Israels fortælling, og uafhængige journalister på jorden i Tel Aviv gik ufortøvet i gang med deres egne undersøgelser.

Blumenthal og hans kollega Lia Tarachansky fik uden omsvøb at vide af den israelske hærs pressekontor at militæret ikke "havde noget bevis" til at støtte MFA's påstand. Om morgenen 3. juni var alle henvisninger til Al Qaeda blevet fjernet fra online versionen af pressemeddelelsen ("Efter nærmere undersøgelse trækker IDF alle påstande om flådens forbindelser til Al Qaeda tilbage").

Mere betydningsfuldt var det at Israel 4. juni udsendte et YouTube indslag som det hævdede var et brudstykke af en radiokommunikation mellem den israelske flåde og Mavi Marmara. Citatet inkluderede en stemme der sagde til Israelerne at de skulle "gå tilbage til Auschwitz," og en anden stemme sagde: "Vi hjælper araberne med at gå imod USA," som svar på israelske erklæringer om at skibet var "ved at nærme sig et område under flådeblokade" ("Flotilleskib til den israelske flåde: "Vi hjælper araberne med at gå imod USA. Glem ikke drengene fra 9.11.," 4. juni 2010). Den sidste udtalelse blev fremsat med en accent der lignede amerikansk sydstatsdialekt selv om ingen fra den region var til stede om bord på noget af skibene. Mange bloggere kommenterede at accenterne lød uægte, og gjorde nar af den åbenlyse forfalskning.

En af organisatorerne af flotillen, den amerikanske statsborger Huwaida Arraf, var forbavset over at opdage at citatet også havde hendes stemme med - selv om hun ikke havde været om bord på Mavi Marmara, men var på et andet skib. Den Tel Aviv-baserede journalist og blogger Mya Guarniere bemærkede at Arraf over for det Bethlehem-baserede Maan nyhedsbureau erklærede at udklippet med hendes stemme der sagde "vi har tilladelse fra Gazas havnemyndighed til at sejle ind," måtte være klippet ud af en kommunikation under en tidligere flotilletur (der har været ni ture siden 2008) ("Israel under anklage for at manipulere flotil-

leoptagelser," 5. juni 2010). "Da de etablerede radiokontakt med os [på denne tur], var vi stadig 150 km borte," bemærkede Arraf.

Blumenthal gjorde opmærksom på Arrafs mystiske tilstedeværelse og andre uoverensstemmelser i udklippet i en artikel han publicerede 4. juni. Den følgende dag udsendte MFA en erklæring der indrømmede at udklippet var blevet kraftigt redigeret ("Opklaring/ Rettelse af audiotransmissionen mellem den israelske flåde og flotillen 31. maj 2010," 5. juni 2010). Men udklippet med "Auschwitz"-udtalelsen ligger stadig på MFA's hjemmeside i en ny "uredigeret" version af den påståede transmission.

Højteknologisk detektivarbejde afdækker et netværk af bedrag

Det der måske var allermest ødelæggende for de israelske redegørelsers troværdighed, var et kort Ali Abunimah offentliggjorde på sin blog, produceret ved brug af arkiverede transmissioner af data fra Automatisk Identifikationssystem (AIS) til at plotte Mavi Marmaras position ind da det sejlede af sted om morgenen for angrebet ("Fortsatte Israel sit blodige angreb på Mavi Marmara mens det flygtede i fuld fart?," 7. juni 2010). Ved at bruge kortet kunne Abunimah bestemme skibets position og sejlretning mens det udsendte opdateringer om sin status. Kortet plottede også Mavi Marmaras position ind på de nøjagtige tidspunkter hvor billederne fra skibets overvågningskameraer - som Israel havde udsendt uden at skjule tidsangivelserne - tydeligvis var blevet taget.

Ifølge AIS-angivelserne havde Mavi Marmara været på vej sydpå - parallelt med den israelske kyst og mere end 120 km fra stranden - indtil kl. ca. 4.35 lokal tid. På dette tidspunkt drejede skibet brat mod vest og satte kursen væk fra Gazas kyst.

Angrebet, som overlevende passagerer siger begyndte kort efter kl. 4 om morgenen, blev rapporteret til græske aktivister i direkte kommunikation med skibet på et tidspunkt før kl. 4.51. Men den tidsangivelse der ses i det offentliggjorte billede fra sikkerhedskameraet og er beskrevet i en billedtekst som det

tidspunkt hvor "oprørere indleder konfrontation med de israelske soldater," angiver at udklippet blev filmet kl. 5.03. Dette bekræftes af at havet tydeligvis er oplyst af naturligt lys, hvad der ville have været umuligt en time tidligere.

Dette bevismateriale er i direkte modstrid med de israelske påstande om rækkefølgen og tidsforløbet af begivenhederne, og det rejser tvivl om den overordnede fortælling. Mens langt størstedelen af dokumentationen af angrebet er blevet beslaglagt af Israel sammen med flådens rejsedata-registreringer (VDR, Voyage Data Recorders, søfartens modstykke til luftfartens "sorte bokse"), har aktivister flittigt arkiveret alt tilgængeligt bevismateriale for at forhindre Israel i at ændre eller ødelægge det. Efterhånden som flere tidsangivne data bliver tilgængelige, vil de blive opsamlet af aktivister og plottet ind på kort ikke kun for at hjælpe med at afsløre hvad der skete om bord på Mavi Marmara, men også for at garantere en højere grad af troværdighed når Israel reagerer på fremtidige flotiller.

Et betydeligt antal data er allerede ved at træde frem. Mange af de overlevende klarede at skjule hukommelseskort for deres israelske fangevogtere, og indholdet af dem gav de sig til at gøre tilgængeligt for journalister da de kom hjem. Nogle fotografier offentliggjort i den tyrkiske avis HaberTurk viser passagerer der giver sårede israelske soldater lægehjælp og endda beskytter dem mod at blive fotograferet - hvad der synes at modsige Israels påstande om at passagererne var koncentreret om på forhånd planlagt "lynchning" af de israelske kommandosoldater ("İsrail'den kaçırılan fotoğraflar," 4. juni 2010).

Videoklip fra flådeoverlevende der fornylig er blevet frigivet, viser israelske soldater der sparker, slår og skyder passagerer, herunder billeder der ifølge det tyrkiske Cihan nyhedsbureau viser skydningen på klos hold af Furkan Dogan, en 19 år gammel amerikansk statsborger, med automatiske våben ("İsraelske soldater myrder en mand identificeret som Furkan Dogan," 10. juni 2010). En obduktion viste at Dogan var ramt fem gange, bl.a. en gang i ryggen og to gange i hovedet fra næsten

ingen afstand. Andre kamerabilleder viser helikoptere der svæver over flåden med synlige glimt fra geværmundinger og lyd af skydning, hvad der støtter de overlevendes erklæringer om at kommandosoldaterne affyrede skud allerede før de bordede skibene og dermed forårsagede den begrænsede modstand ydet af skræmte passagerer.

Internationale eller interne undersøgelser

Den israelske regering afviser fortsat tanken om en international undersøgelse og foretrækker at iværksætte sin egen. 5. juni fremsatte FN's generalsekretær forslag om et internationalt panel til at undersøge drabet på ni flådepassagerer, men Israels ambassadør i USA, Michael Oren, erklærede på FOX News den følgende dag at Israel ville afvise "at blive undersøgt af et hvilket som helst internationalt hold" (Udskrift: Ambassadør Michael Oren om 'FNS', 7. juni 2010).

De mennesker der kræver en international undersøgelse, har gode grunde til at betvivle Israels evne til at undersøge sig selv. Ifølge Human Rights Watch (HRW), som citerer statistikker fra den israelske menneskerettighedsorganisation Yesh Din mellem 2000 og 2008, "har israelske soldater i de besatte palæstinensiske områder dræbt over 2.000 palæstinensiske civile, der ikke var indblandet i kamp. Ud af 1.246 kriminalundersøgelser, indledt i samme periode i anledning af mistanke om krænkelser af alle slags begået af soldater mod palæstinensiske civile, resulterede kun 6 % (78 tilfælde) i anklager. Kun 13 af disse sager anklagede soldater for at dræbe civile. Per 5. september 2008 var fem soldater blevet dømt for fire civiles død" ("Hvorfor ingen retfærdighed i Gaza? Israel er anderledes, og derfor...", 1. oktober 2009).

HRW fandt et lignende mønster i sager fra Israels berygtede tre ugers angreb på Gaza, der begyndte 27. december 2008. Invasionen, som voldte mere end 1.400 palæstinenser død, førte kun til én domfældelse - for tyveri af et kreditkort der tilhørte en palæstinensisk familie da soldater plyndrede deres hjem.

Hvad angår angrebet på flotillen, har visse kilder i den israelske regering

angivet at de ville overveje at tillade en eller flere internationale "observatører" at blive inkluderet i deres interne undersøgelse. Regeringer verden rundt har insisteret på at det ikke er et acceptabelt alternativ til en ægte international undersøgelse. Men selv en fuldstændig upartisk gruppe der havde til opgave at undersøge angrebet, ville blive nødt til at analysere "bevismateriale" (som f. eks. beslaglagt materiale og VDR'er) der havde været under fuld kontrol af det israelske militær siden angrebstidspunktet.

Vilje til redegørelse og uafhængig journalistik

Eftersom der ikke er meget håb om en formel undersøgelse med nogen som helst grad af troværdighed, har uafhængige journalister verden over erkendt behovet for at starte deres egen. Uafhængige journalisters arbejde opnår voksende indflydelse på den ledende strøm af nyheder. Og fortællingen om drabene på Mavi Marmara er ikke nogen undtagelse, trods mange professionelle reporteres uvilje mod offentligt at udfordre Israels version af begivenhederne.

"Dette er et emne hvor (i forhold til flotille-hændelsen) de juridiske og moralske omstændigheder ved israelsk misbrug var så åbenlyse og iøjnefaldende at uafhængige medier har større mulighed for at blive hørt," sagde Richard Falk, international juridisk ekspert og særlig rapportør over for De forenede Nationer om menneskerettigheder i de besatte palæstinensiske områder. Skulle FN eller en anden uafhængig organisation iværksætte en international afprøvning, vil den kunne "nyde stor fordel af [uafhængige mediers] aktive arbejde til at styrke enhver undersøgelse der måtte finde sted," sagde Falk som kommentar til denne historie.

Uafhængige journalister var i stand til at bryde hul i Israels fortælling i de gængse medier, lige som de var i stand til at omgå Israels restriktioner for systemets journalister under angrebene på Gaza i vinteren 2008-9. Næsten en time om morgenen 5. juni byggede de fleste ledende rapporter om forholdene på det tilbageholdte fjerde skib i den flotille som havde inkluderet Mavi

Marmara, næsten udelukkende på information indsamlet fra budskaber udvekslet mellem aktivister og uafhængige journalister via Twitter. Abunimah og Blumenthals indsats for at undergrave meget af Israels fortælling blev citeret udførligt i et indlæg af New York Times-bloggeren Robert Mackey ("Fotografier af medtagne israelske kommandosoldater viser en ny side af angrebet," 7. juni 2010).

10. juni var en pressekonference for De forenede Nationer viet til fremlæggelse af ucensureret materiale om angrebet indfanget af filmmageren Lara Lee, hvad der vil føre til verdensomspændende overskrifter med utallige billeder der modsiger den israelske version af begivenhederne.

Paul Larudee, en aktivist med basis i San Franciscos Bay-region, der deltog i flotillen og blev udsat for alvorlig genbankning så han måtte indlægges, tror at uafhængige journalisters succes med at afsløre Israels usammenhængende fortælling har haft en transformativ indvirkning på den offentlige bevidsthed.

"Der er ved at ske noget her. Opfattetelser begynder at bevæge sig," sagde Larudee. "Folk er ved at begribe det - de forstår at det var en humanitær hjælpekonvoj der blev angrebet, og at passagererne forsvarede sig selv, trods alle de historier som Israel udvikler i medierne. Israel vil ikke være i stand til at holde det her gående ret meget længere. Det er alt sammen begyndt at smuldre."

Abraham Greenhouse er grundlægger af Palæstinas Frihedsprojekt (palestinefreedom.org), som specialiserer sig i at studere og yde støtte til græsrodsarbejde der udføres af Palæstina-solidaritetsaktivister verden over.

Nora Barrows-Friedman er en prisvindende uafhængig journalist der skriver for The Electronic Intifada, Inter Press Service, Truthout og andre nyhedskilder. Hun rapporterer regelmæssigt fra Palæstina, hvor hun også har en media workshop for unge i Dheisheh flygtningelejren på den besatte Vestbred.

Oversat fra engelsk ved Minna Skafte Jensen for Boykot Israel Kampagnen

FOA går ind for at kulegrave hjemmepleje

Efter nye afsløringer i TV2 støtter forbundet en omfattende undersøgelse af forholdene i Københavns hjemmepleje.

”Det er deprimerende at opleve, at flere arbejdspladser har grundlæggende problemer med medarbejdernes holdning til, hvad velfærd er, og hvad en hjemmepleje med ægte kvalitet skal indeholde”, siger FOAs formand Dennis Kristensen.

”De medvirkende ansatte har endnu ikke haft mulighed for at forklare sig, men aftenens optagelser rejser så fundamentale spørgsmål om den københavnske hjemmepleje, at jeg må erkende, at kommunen bør iværksætte en undersøgelse, som kan afdække, hvorvidt problemerne med arbejdskulturen alene berører disse to arbejdspladser,” siger han.

”De ansatte i den københavnske hjemmepleje, som samvittighedsfuldt passer deres arbejde og yder omsorg og pleje med kvalitet, har krav på at blive fritaget for mistanke. Det samme har de mange tusinde ansatte i resten af landets hjemmepleje. Og det har brugerne og deres pårørende naturligvis også krav på at få en dokumenteret viden om,” siger FOAs formand.

Frihed - også uden pisk

»Vi har tilsluttet os stabilitetspagten, og den skal vi selvfølgelig overholde«.

Sådan sagde Pia Kjærsgaard i maj som undskyldning for at vedtage en lang række velfærdsforringelser sammen med regeringen i en sparepakke for mange milliarder kroner.

Nu mener DF ikke, at EU skal kunne straffe os for overtrædelser af samme pagt, som partiformanden så lydigt vil følge. Man kan undre sig over, hvad linjen er? Bruxelles må ikke piske os, men vi skal følge taktstokken derude?

Danmark er uden for euroen. EU kan derfor løfte pegefingern, når vi ikke overholder euroens spilleregler i stabilitetspagten, men ikke straffe os.

Det siger Lissabon-traktaten. Det skal naturligvis ikke ændres, så EU kan straffe os, sådan som Lars Løkke Rasmussen ønsker. Men sanktioner eller ej - euro-undtagelsen betyder økonomisk handelfrihed.

Også overfor stabilitetspagten. Dansk økonomi skal bestemmes af befolkningens interesser og ikke af EU.

Rina Ronja Kari

Folkebevægelsen mod EU

Dansk militærtolk advarede ni gange mod fangemishandling

En dansk militærtolk har for mere end otte år siden gjort forsvaret opmærksom på, at der foregik fangemishandling i det afhøringscenter, hvortil danske specialsoldater flere gange aflevere fanger i Afghanistan. Men tolkens advarsler blev fra starten ignoreret. Både den danske regering og forsvaret accepterer og støtter tortur.

Det er i dag hævet over enhver tvivl.

Carsten Kofoed

Frit Afghanistan Blog

Lad afghanerne få fred

USA's præsident Barack Obamas firing af NATO's øverstkommanderende i Afghanistan, general Stanley McChrystal, dækker reelt over, at krigen styrer mod den totale fiasko.

Først var der det fejlslagne angreb i foråret på Marjah i Helmand. Dernæst aflysningen af den højt proklamerede offensiv i Talibans højborg Kandahar. Baggrunden er den voksende modstand med en modoffensiv, der har fået den afghanske marionethær til at smuldre og har gjort juni måned i den ni år lange krig til den dødeligste for NATO-styrkerne. Bl.a. er to danske soldater dræbt.

Alligevel udtaler statsminister Lars Løkke Rasmussen på sit besøg i Helmand og efter aflysningen af et planlagt base-besøg, at det går fremad i Afghanistan. Dette spin skrider til himlen. Lige så beskæmmende er det, at Helle Thorning-Schmidt (S) og Villy Søvndal (SF) i ”En fair løsning” ikke forlanger de danske besættelsessoldater hjem. Det kunne også forbedre statsfinansierne med et par mia. kr.

Lad afghanerne få fred, så de kan påbegynde opbygningen af deres krigshærgede land.

Frank Johannesen

Valby

Køb og salg

er fremherskende og eviggyldig under kapitalismen – også CPR-registreringsnummer

byder private firmaer på Er der en potentiel kunde?

Og vupti tilsendes købekraftige kundetilbud på firmaets produkter, -

Parolen er også eviggyldig ”Har du penge, så kan du få”- og det der rammer flere og flere:

”Men har du ingen – så kan du gå”

N.B.

Sporten og agurketiden

Hver sommer – sin agurketid. Anno 2010 er tomhedsperioden blevet forkortet lidt af Løkke Rasmussens forsøg på at lukke problemet omkring placeringen af sygehuset i Vestjylland:

- *Vi havde ikke styr på, hvilke og hvor store følelser vi fik bragt i svingninger*, erklærede han.

De afhoppede venstrefolk i det vestjyske har imidlertid fundet fodfæste og sætter deres lid til den nydannede *Fælleslisten*. Tiden vil vise, hvorvidt hulet blev lukket eller...

Helle Thorning Schmidt fik via sin mands skatteforhold sin egen personlige sag på halsen. Set fra VKO-lejren kunne den måske veje lidt contra i forhold til de mange ministerskandaler, der hele tiden popper op. Socialdemokraternes formand lider samtidig under, at "dyne-tilbuddet" om 12 minutters forlængelse af arbejdsdagen ikke har vækket begejstringen hos arbejderne. Senest er det slået fast, at det kun kan gennemføres via lokale forhandlinger på arbejdspladsen, hvilket kun de færreste tillidsfolk tør sætte livet ind på.

Det er i hvert fald givet, at den europæiske arbejderklasse holder vejret i spænding, ad en dansk opskruing af arbejdstiden nemt vil kunne forårsage et stormløb fra EU's arbejdsmarkedsministre og regeringer på den gældende fastsatte nationale overenskomst.

Hvis ikke de politiske dønninger helt har sluppet mediernes dækning af en i virkeligheden kommende valgkamp, så kan det konstateres, at sportens verden har fået overtaget. Med 3 ugers Wimbledon, snart 4 ugers VM i fodbold og endelig et nystartet Tour de France, så efterlades der ingen tvivl. Masser bliver hensat i en trancelignende tilstand, hvor enorme mængde TV-timer hældes direkte ind i øjenæblerne på sportsinteresserede.

I år har snakken om doping fortaget sig. Det er ganske vist en diskussion, der har hørt sig til indenfor cykelsporten, hvor misbruget sandsynligvis også er størst; men øvrige idrætsgrene fornægter sig ikke: Tennissporten rummer

Postkort fra www.livet-i-nordvest.dk

utallige atleter, der "lider" af astma, hvilket berettiger dem til at benytte dopingpræparater. Når nu selv skakspillere indtager doping – af hensyn til deres koncentrationsevne – hvorfor skulle alle andre mere fysisk betonedede eliteudøvere ikke være misbrugere.

Prøv lige at bemærke forskellige fodboldspilleres løbepensum under en kamp. Det er helt på højde med en cykelrytters bestigning af Alpe d'Huez.

En anden dagsorden – af en betydelig mere ligegyldighed – har trængt sig på: Kontinenternes kamp indbyrdes. På et tidspunkt ansås de sydamerikanske fodboldrytmer at overtage scenen. Ved ottendedelsfinalerne var Sydamerika vist intakt. Det er siden gået ned ad bakke. Selv de brasilianske sambarytmer sigtede skuffende, så semifinalerne er repræsenteret ved 3 europæiske hold og et enkelt sydamerikansk; - Uruguay. De asiatiske yndlingsnationer – set med vestlige briller – er forduftet. Desværre er de på alle økonomiske områder betrængte afrikanske nationer også slået ud på trods af deres i mange henseender flotte spil.

Nadal tog Wimbledon titlen for herre i single. Spanien er også et seriøst

bud på et VM i fodbold.

Spaniolerne har også nogle bud på Tour de France; men her trænger der sig adskillige europæere og en enkelt australier sig også på – udover en aldrende og dopingbeskyldte Lance Armstrong.

I samtlige 3 sportsverdener står et faktum tilbage: Lederne er korrupte til op over begge ører. Der er gået kapital i denne specielle variant af omsætning. Det er ikke en ny foreteelse. Det er kun størrelsen, der med tiden har ændret sig. De når ganske vist ikke den olympiske komite, Joseph (S)Blatter og Prins Henrik til sokkeholderne; men de har i hvert fald ikke "bar røv at trutte i".

FI

OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50

Torsdag i ulige uger 15-19
og efter aftale

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Britiske Gaza-aktivister frikendt:

At forhindre krigsforbrydelser er ikke en forbrydelse

”Det er en reel sejr for antikrigsbevægelsen. Juryen fik kendsgerningerne præsenteret og de støttede vores begrundelser. Hvis folk i UK kendte sandheden og ikke kun mediemanipulationerne ville de alle støtte vores handlinger”

Ornella Sabeine, EDO-aktivist

En 18 måneder lang ventetid og tre en halv uges retssag for Howe Crown Court, UK mod syv antikrigsaktivister, sluttede den 2. juli, da de blev pure frikendt af juryen. Under Israels krig mod Gaza sidste år smadrede de komponenter til israelske kampfly på EDO/ITT våbenfabrikken ved Brighton. Skaderne blev opgjort til 200.000 £.

De syv aktivister brød den 16. januar 2009 ind i våbenfabrikken, bevæbnede med hamre, som de brugte i en time på fabrikken. Arkiver og computere blev smidt ud fra øverste etage. Produktionsudstyr blev ligeledes saboteret.

Aktivisterne havde før aktionen produceret en video, som blev offentliggjort på indymedia.

I videoen sagde en af aktivisterne:

”Jeg føler ikke jeg gør noget ulovligt i nat, men jeg vil gå ind i en våbenfabrik og smadre den efter bedste evne, så den ikke kan producere ammunition og disse meget beskidte bomber, som den israelske hær får, så den kan slå børn ihjel. Tiden til at snakke er løbet ud.”

Juryens beslutning var enstemmig, hvad aktivisterne opfatter som et udtryk for den harme, som den folkeretsstridige israelske massakre på Gaza har vakt.

Retssagen blev i realiteten vendt om til en anklage mod EDO/ITT og dets direktør Paul Hills, der måtte indrømme, at hans fabrik producerede disse barbariske våben til den israelske hær, selvom han havde skjult det på firmates website og i offentlige dokumenter.

Blandt vidnerne var en britisk statsborger, som under hele bombardementet havde opholdt sig i Gaza og præsenterede sine filmoptagelser af brugen af

Alle tiltalte blev frifundet for "hærværk" mod produktion af dele til Israelske F16 bombefly.

hvid fosfor og bomber, der slog ned på et hospital i umiddelbar nærhed af fødeafdelingen. sætter, lover de frikendte aktivister. Se mere på smashedo.org.uk.

Aktiviteterne for at lukke EDO fort-

Verden ifølge Latuff

Solidaritet med Palæstina